

A VARÁZSLÓ GYŰRŰJE 4. KÖTET

A BECSÜLET SIRALMA

MORGAN RICE



Morgan Rice

A Becsület Siralma

Серия «A Varázsló Gyűrűje», книга 4

Аннотация

A VARÁZSLÓ GYŰRŰJE sorozatban minden megtalálható, hogy rögtön sikeres legyen: cselszövések, kontrázások, rejtély, hős lovagok, megtört szívekkel tetézt és virágzó kapcsolatok, megtévesztések és árulások. Minden korosztályt órák hosszáig leköt. Minden fantasy olvasó magánkönyvtárában ott a helye. --Books and Movie Reviews, Roberto Mattos A Kiáltás a Becsületért a bestseller A Varázsló Gyűrűje sorozat negyedik kötete, melynek első kötete A Hősök Küldetése címmel kapható! A Kiáltás a Becsületért-ben (A Varázsló Gyűrűje negyedik kötetében) Thor harcedzett vitézként tért haza a Százaktól, és most meg kell tanulnia, mit jelent élet-halál harcot vívni a szülőföldjéért. A McCloud-ok mélyen behatoltak a MacGil területekre – a Gyűrű történetében eddig legmélyebbre –, és ahogy Thor egy rajtaütésbe keveredik, az ő vállaira hárul, hogy visszaverje a támadást a királyi udvar megmentéséért. Godfrey-t a testvére egy igen ritka és erős méreggel támadta meg, és sorsa Gwendolyn kezeiben van, ahogy igyekszik mindent megtenni, hogy megmentse testvérét a haláltól. Gareth-en egyre jobban eluralkodik az üldözési mánia és az elégedetlenség. Felbérli a saját vademberekből álló törzsét személyes hadseregnek és nekik adja Silver Hall-t –

kiűzve a Silver-eket és megosztva a királyi udvart, ezzel plgárháborús veszélyeket helyezve kilátásba. Emellett azon ügyködik, hogy a vad Nevarun-ok elrabolják és házasságra kényszerítsék Gwendolyn-t. Thor barátságai egyre inkább elmélyülnek, ahogy új helyekre tévednek, váratlan ellenfelekkel néznek szembe és elképzelhetetlen küzdelmekben harcolnak vállt vetve. Thor hazamegy a szülőföldre, ahol az apjával szembesülve egy súlyos titkot tud meg a múltjából – hogy kicsoda is ő, ki az anyja, és mi a végzete. Napról napra egyre erősebbé válik köszönhetően Argon legnagyobb fokú kiképzéseinek, eddig számára ismeretlen erőket kihasználva. Ahogy elmélyül a barátság közte és Gwen között, visszatér a királyi udvarba eljegyzés reményében – de talán már túl késő. Andronicus a félmillió s Birodalmának seregével és egy informátorral próbálja újra bevenni a Kanyont és összeroppantani a Gyűrűt. És mintha ennél rosszabbra sem fordulhatnának a dolgok a királyi udvarban, a történet egy sokkoló csavarral ér véget. Vajon Godfrey túléli? Garethet száműzik? Kettéválik a királyi udvar? Támad a Birodalom? Gwendolyn és Thor összejönnek? És Thor megtudja-e végre végzetének titkát? A kifinomult világszerkezettel és szereplőkkel tömött Kiáltás a Becsületért egy barátokról és szeretőkről, kérőkről és riválisokról, lovagokról és sárkányokról, intrikákról és politikai cselszövésekről, éretté válásról, megtört szívekről, megtevesztésről, ambíciókról és árulásokról szóló epikus mese. Bátorság és becsület, végzet és sors, és a mágia meséje. Olyan fantasy, mely egy felejthetetlen és minden korosztály számára érdekes világba röpít minket. A 85. 000 szavas terjedelmével ez a leghosszabb a sorozatban! A sorozat 6. -13. könyvei is elérhetőek! Az elejétől fogva megragadta a figyelmemet és nem eresztett... Ez a történet egy nagyszerű, gyors tempójú és kezdetektől akciódús kaland. Nincsen egyetlen unalmas perce sem.

--Paranormal Romance Guild {a Turned-ről} Csurig töltve akcióval, románccal, kalanddal és feszültséggel. Ragadd markodba ezt és szeress bele újra a műfajba. --vampirebooksite. com (a Turned-ről) Remek cselekményének köszönhetően ezt a könyvet nehezen fogod tudni letenni éjjel. A vége egy olyan elképesztő függő befejezés, hogy azonnal megveszed a következő részt, csak hogy tudd mi történik--
The Dallas Examiner {a Loved-ről}

Содержание

Első fejezet	17
Második fejezet	23
Harmadik fejezet	30
Negyedik fejezet	34
Ötödik fejezet	41
Hatodik fejezet	44
Hetedik fejezet	54
Nyolcadik fejezet	62
Kilencedik fejezet	67
Tizedik fejezet	78
Tizenegyedik fejezet	85
Конец ознакомительного фрагмента.	92

A becsület siralma

(A VARÁZSLÓ GYŰRŰJE 4. KÖTET)

Morgan Rice

Morgan Rice

Morgan Rice, a tizenhét kötetből álló bestseller, epikus fantasy-sorozat – A VARÁZSLÓ GYŰRŰJE – szerzője, az USA Today első számú bestseller írója, és számos más regénysorozat szerzője. Regénysorozatai közül kiemelendő a VÁMPÍRNAPLÓK című, jelenleg tizenegy kötetet számláló bestseller-sorozat; a TÚLÉLÉS TRILÓGIÁJA, a két kötetből álló posztapokaliptikus thriller (folytatása következik); valamint a legújabb epikus fantasy-sorozat, a KIRÁLYOK ÉS VARÁZSLÓK. Morgan művei audió és nyomtatott kiadásban is megvásárolhatók, és több mint 25 nyelvre fordították le őket.

Morgan örül a visszajelzéseknek, ezért kérjük, látogasson el a www.morganricebooks.com weboldalra, iratkozzon fel az e-mail listára, hogy ezáltal ingyenes könyvhöz és egyéb meglepetésekhez jusson! Töltse le az ingyenes alkalmazást, értesüljön a legújabb, exkluzív hírekről, és keresse bátran az író Facebook-on és Twitteren is!

Lelkes éljenzés Morgan Rice-nak

"Ha úgy érzed, üres lett az életed a VARÁZSLÓ GYŰRŰJE

sorozat vége után, most itt a megoldás. Rice A SÁRKÁNYOK ÉBREDÉSE újabb briliáns sorozatnak ígérkezik: trollok és sárkányok világába kalauzol el bennünket, ahol a vitézség, a becsület, a bátorság, a varázslat és a sorsba vetett hitt az uralkodó. Morgannek ismét sikerült egy sor erős karaktert alkotnia, akiknek minden oldalon szurkolhatunk... Ajánlom minden olvasónak, akik szeretik a jól megírt fantasy-t.”

-- Books and Movie Reviews

Roberto Mattos

“A SÁRKÁNYOK ÉBREDÉSE már a kezdetektől nagy siker...igazi igényes fantasy... Úgy indul, ahogy kell, a főszereplő küzdelmeivel, majd szép lassan kiteljesedik, és bekerülnek a történetbe lovagok, sárkányok, varázslat, szörnyek, valamint a sors hatalma... A jó fantasy minden eleme megtalálható benne: katonák, csaták, összecsapások... .Ajánlott olvasmány mindenkinek, aki élvezi az epikus fantasy-t erős, fiatal és hihető karakterekkel.”

--Midwest Book Review

D. Donovan, eBook kritikus

“A SÁRKÁNYOK ÉBREDÉSE sodró történet, amelyet akár egy hétvége alatt is végig lehet olvasni... egy ígéretes sorozat kezdete.”

--San Francisco Book Review

"Egy akciódús fantasy, amely biztosan örömet fog okozni a Morgan Rice-regények rajongóinak, valamint Christopher Paolini műveinek, például az ÖRÖKSÉG-CIKLUS rajongóinak.... A fiatal felnőtt irodalom rajongói falni fogják Rice legújabb munkáját, és repesve várják majd a folytatást."

--The Wanderer, irodalmi folyóirat (A Sárkányok ébredéséről)

"Szellemes fantasy sok rejtéllyel és cselszövessel. A Hősök küldetése a bátorságról és az életcél megtalálásáról szól, ami fejlődéshez, érettséghez és tökéletességhez vezet... Azoknak, akik tartalmas fantasy kalandokra vágynak, a főszereplők, az eszközök és az akció által lendületes sorozat igazi élményt nyújthat. Végigkísérhetik Thor fejlődését, az álmodozó gyerekből fiatal felnőtté válását, miközben lehetetlennek tűnő akadályokat küzd le a túlélésért...És ez csak a kezdete egy ígéretes, fiatal felnőtteknek szóló fantasy-sorozatnak."

--Midwest Book Review (D. Donovan, eBook kritikus)

"A VARÁZSLÓ GYŰRŰJE sorozatban minden hozzávaló megtalálható, ami az azonnali siker eléréséhez szükséges: cselszövés, ellencselek, rejtély, vitéz lovagok, virágzó szerelmek, összetört szívek, csalódás és árulás. A regény olvasása órákig le fog kötni, kielégítve minden korosztály ízlését. A könyv ajánlott mindenkinek, aki kedveli a fantáziadús olvasmányokat."

--Books and Movie Reviews, Roberto Mattos

“Rice szórakoztató epikus fantasy-je [A VARÁZSLÓ GYŰRŰJE] a műfaj klasszikus vonásait foglalja magában —egy jól kitalált világ, amelyet az ősi Skócia történelme és tájai által ihlettek, valamint egy jó adag udvari cselszövés.

——Kirkus Reviews

“Nagyon tetszett, ahogy Morgan Rice felépítette Thor karakterét és a világot, amelyben élt. Nagyon jól leírja a helyszínt, valamint az azt benépesítő lényeket...Nagyon élveztem [a cselekményt]. Rövid és bájos volt...Éppen elegendő mellékszereplő volt benne, így nem zavarodtam össze. Kalandok és szívszaggató pillanatok váltakoznak benne, de az ábrázolt cselekmény mégsem túl groteszk. A könyv kitűnő olvasmány tinédzser olvasók számára... Ez valami jelentős dolog kezdete...”

--San Francisco Book Review

“A Varázsló gyűrűje című epikus fantasy regényciklus (amely jelenleg 14 kötetből áll), akciódús első kötetében Rice megismerteti az olvasókkal a 14 éves Thorgrin „Thor” McLeod történetét, akinek egyedüli álma, hogy beléphessen a királyt szolgáló lovagok élgárdájába, az Ezüstcsapatba. Rice műve tömör és vaskos, az ábrázolt helyszín pedig intrikákkal teli.”

--Publishers Weekly

“[A HŐSÖK KÜLDETÉSE] gyors és könnyű olvasmány. Minden fejezet vége arra készíti az olvasót, hogy tovább haladjon és felfedezze, mi történik a következőkben. Így

egyszerűen nem lehet letenni. A könyvben akad némi hiba, elírás, néhány név összekeveredik, de ez nem vonja el figyelmünket magáról a történetről. A könyv befejezésakor rögtön el akartam kezdeni a második kötet olvasását, és pontosan így is tettem. „A varázsló gyűrűje” regénysorozat mind a kilenc kötet megvásárolható Kindle-re, ráadásul az első kötet – „A Hősök küldetése” – ingyenesen letölthető! Ha valami gyors és szellemes olvasmányt keresel a nyaralásodra, ez a könyv kitűnően megfelel a célnak.”

--FantasyOnline.net

Morgan Rice művei

KIRÁLYOK ÉS VARÁZSLÓK

A SÁRKÁNYOK ÉBREDÉSE (Első kötet)

A VARÁZSLÓ GYŰRŰJE

A HŐSÖK KÜLDETÉSE (1 kötet)

A KIRÁLYOK SORSA (2. kötet)

A SÁRKÁNYOK SORSA (3. kötet)

A BECSÜLET SIRALMA (4. kötet)

A DICSŐSÉG ESKÜJE (5. kötet)

A HŐSIESSÉG MEGBÍZÁSA (6. kötet)

A KARDOK RÍTUSA (7. kötet)

A FEGYVEREK FOGADÁSA (8. kötet)

VARÁZSLATOK EGE (9. kötet)

A PAJZSOK TENGERE (10. kötet)

AZ ACÉL URALMA (11. kötet)
A TŰZ BIRODALMA (12. kötet)
A KIRÁLYNŐK URALMA (13. kötet)
A TESTVÉREK FOGADALMA (14. kötet)
A HALANDÓK ÁLMA (15. kötet)
A LOVAGI TORNA (16. kötet)
A HARC AJÁNDÉKA (17. kötet)

A TÚLÉLÉS TRILÓGIÁJA

AZ ELSŐ ARÉNA: RABSZOLGAKERESKEDŐK (1 kötet)

ARÉNA KETTŐ (2. kötet)

VÁMPÍRFÜZETEK

ÁTVÁLTOZVA (#1 Kötet)

SZERETVE (#2 Kötet)

ELÁRULVA (#3 Kötet)

ELRENDELVE (#4 Kötet)

VÁGYAKOZVA (#5 Kötet)

ELJEGYEZVE (#6 Kötet)

MEGESKÜDVE (#7 Kötet)

ALAPÍTVÁ (#8 Kötet)

FELTÁMADVA (#9 Kötet)

VÁGYÓDVA (#10 Kötet)

BEVÉGEZVE (#11 Kötet)

KINGS AND SORCERERS



THE SORCERER'S RING



THE SURVIVAL TRILOGY



the vampire journals



Szeretnél ingyenes könyveket?

Iratkozz fel Morgan Rice e-mail listájára, és szerezd meg a 4 ingyenes könyvet, 2 ingyenes térképet, az ingyenes alkalmazást, és egyéb exkluzív ajándékokat! A feliratkozáshoz látogass el a

www.morganricebooks.com

weboldalra!



Hallgasd meg a VARÁZSLÓ GYŰRŰJE sorozatot hangoskönyv formátumban!

Copyright © 2013 by Morgan Rice

All rights reserved. Except as permitted under the U.S.

Copyright Act of 1976, no part of this publication may be reproduced, distributed or transmitted in any form or by any means, or stored in a database or retrieval system, without the prior permission of the author.

This ebook is licensed for your personal enjoyment only. This ebook may not be re-sold or given away to other people. If you would like to share this book with another person, please purchase an additional copy for each recipient. If you're reading this book and did not purchase it, or it was not purchased for your use only, then please return it and purchase your own copy. Thank you for respecting the hard work of this author.

This is a work of fiction. Names, characters, businesses, organizations, places, events, and incidents either are the product of the author's imagination or are used fictionally. Any resemblance to actual persons, living or dead, is entirely coincidental.

Jacket image Copyright RazoomGame, used under license from Shutterstock.com.

Tartalom

[Első fejezet](#)

[Második fejezet](#)

[Harmadik fejezet](#)

[Negyedik fejezet](#)

[Ötödik fejezet](#)

[Hatodik fejezet](#)

Hetedik fejezet

Nyolcadik fejezet

Kilencedik fejezet

Tizedik fejezet

Tizenegyedik fejezet

Tizenkettedik fejezet

Tizenharmadik fejezet

Tizennegyedik fejezet

Tizenötödik fejezet

Tizenhatodik fejezet

Tizenhetedik fejezet

Tizennyolcadik fejezet

Tizenkilencedik fejezet

Husztodik fejezet

Huszonegyedik fejezet

Huszonkettedik fejezet

Huszonharmadik fejezet

Huszonnegyedik fejezet

Huszonötödik fejezet

Huszonhatodik fejezet

Huszonhetedik fejezet

Huszonnyolcadik fejezet

Huszonkilencedik fejezet

Harmincadik fejezet

Harmincegyedik fejezet

Harminckettedik fejezet

[Harmincharmadik fejezet](#)

[Harmincnegyedik fejezet](#)

[Harmincötödik fejezet](#)

[Harminchatodik fejezet](#)

[Harminchetedik fejezet](#)

[Harmincnyolcadik fejezet](#)

[Harminckilencedik fejezet](#)

“ne félj a nagyságtól.

Van, aki nagynak születik;

van, aki naggyá teszi magát;

és van, akinek tálcán kínálják a nagyságot.”

—William Shakespeare

Vízkereszt, vagy bánom is én

ford.: Nádasdy Ádám

Első fejezet

Luanda végigrohant a harcmezőn. Épphogy kikerült egy vágató lovat, miközben utat tört magának a kis ház felé, ahová McCloud király bevette magát. Megmarkolta a hideg vascöveket, remegett, miközben város poros útjait rótt. A városét, amelyet egyszer ismert, és amely a népéhez tartozott. Az elmúlt hónapokban kénytelen volt végignézni, ahogy lemészárolják őket — és mára teljesen besokallt. Valami elpattant benne. Nem érdekelte többé, ha akár az egész McCloud sereg ellen kell is vonulnia — bármit megtett volna, hogy megállítsa őket.

Luanda tisztában volt vele, hogy amire készül, örülség, az életét teszi kockára, és hogy McCloud valószínűleg megöli őt. Ezeket a gondolatokat azonban elhessegette, miközben futott. Eljött az idő, hogy a helyeset cselekedje — bármi áron.

A zsúfolt csatatéren, katonák gyűrűjében kiszúrta McCloudot a távolban, amint azt a szegény, sikoltozó lányt egy elhagyott házikóba, egy kis vályogházba cipeli. Bevágta az ajtót, porfelhőt hagyva maga után.

- Luanda! – hallatszott egy kiáltás.

Megfordult, és megpillantotta Bronsont, nagyjából száz lépéssel mögötte, ahogy utána loholt.

Lovak és katonák végtelen folyama akadályozta haladását, többször is megállásra kényszerítette a férfit.

Itt a lehetőség. Ha Bronson eléri őt, meg fogja akadályozni,

hogy véghezvigye a tervét.

Luanda kétszer olyan gyorsan kezdett szaladni, szorongatta a karót, és próbált nem belegondolni, mekkora örültség ez az egész, és milyen kicsi a valószínűsége annak, hogy sikerrel jár. Ha teljes hadseregek nem tudták leteríteni McCloudot, ha a saját tábornokai, a tulajdon fia reszketett tőle, mennyi esélye van rá, hogy ő egyedül képes lesz legyőzni?

Ráadásul Luanda még sosem ölt embert, főleg nem McCloud kaliberűt. Mi lesz, ha lemerevedik, amikor eljön az idő? Vajon tényleg képes lesz odalopózni a háta mögé? A férfi valóban olyan hozzáférhetetlen, ahogy Bronson mondta?

Luanda úgy érezte, ő is része a véres csatamezőnek, saját földje romjainak. Visszatekintve már bánta, hogy beleegyezett a McCloud-házasságba, még Bronson iránti szerelme ellenére is. A McCloudok barbárok voltak, nem lehetett őket megregulázni. Most tudatosult benne, hogy a MacGilek milyen szerencsések voltak, hogy a Felföld elválasztotta őket egymástól, és hogy eddig a Gyűrű rájuk eső oldalán maradtak. Naiv, ostoba dolog volt azt hinnie, hogy a McCloudok nem olyan rosszak, mint ahogy tanították neki. Azt hitte, ő majd megváltoztatja őket; azzal, hogy McCloud herecegnő — és egy napon majd királynő — lesz, megéri a kockázatot, bármi is legyen az.

Most azonban már tudta, hogy tévedett. Mindent feladott volna — a címét, a gazdagságát, a hírnevét, mindent — csak hogy újra biztonságban, családjá körében lehessen a Gyűrű másik oldalán, és a McCloudokat csak hírből ismerje. Most már

haragudott az apjára, amiért elrendezte ezt a házasságot; ő maga fiatal volt és tapasztalatlan, az apjának viszont okosabbnak kellett volna lennie. Vagy talán a politika olyan fontos volt számára, hogy feláldozta érte a saját lányát? Dühös volt rá azért is, amiért meghalt, és egyedül hagyta őt ebben a helyzetben.

Luanda az elmúlt hónapokban keményen megtanulta, hogy csak magára számíthat, és most itt volt a lehetőség, hogy helyrehozza a dolgokat.

Remegett, ahogy elérte a kis vályogházat, amelynek sötét tölgyfaajtáját csukva találta. Megfordult és körülnézett, várta McCloud embereinek támadását; de megkönnyebbülten tapasztalta, hogy túlságosan lekötötte őket a vérontás.

Egyik kezében a cöveket tartotta, a másikkal megfogta a kilincset, és olyan finoman nyomta le, ahogy csak tudta, miközben imádkozott, nehogy megzavarja McCloudot.

Belépett. Sötét volt, szeme csak lassan szokott hozzá a fényes város erős napsütése után; hűvösebb is volt, és ahogy átlépte a kunyhó küszöbét, az első dolog, amit meghallott, a lány nyöszörgése és kiáltozása volt. Ahogy a szeme hozzászokott a félhomályhoz, körülnézett a házikóban, és meglátta McCloudot a padlón: deréktól lefelé meztelenül, alatta a levetkőztetett lány, próbált küzdeni ellene. Sírt és sikoltozott, összeszorította a szemét, amikor McCloud felnyúlt, és húsos tenyerét a szájára tapasztotta.

Luanda alig tudta elhinni, hogy mindez valóban megtörténik, hogy tényleg végigcsinálja ezt az egészet. Tett egy óvatos

lépést előre, keze remegett, térde elgyengült, és imádkozott, hogy legyen elég ereje a megvalósításhoz. Úgy szorongatta a vascöveket, mintha az élete múlna rajta.

Kérlek, Uram, engedd, hogy megöljem ezt az embert!

Hallotta, ahogy McCloud morog és nyög, akár egy vadállat, miután elérte célját. Könyörtelen volt. Úgy tűnt, a lány sikolyai mintha csak felerősítenék minden mozdulatát.

Luanda tett még egy lépést előre, majd még egyet, végül már csak egy lépés választotta el McCloudtól. Lenézett rá, tanulmányozta a testét, próbálta eldönteni, hova érdemes lesújtani. Szerencsére a férfi levette páncélingjét, csupán egy vékony inget viselt, amelyből most csorgott a verejték. Luanda érezte a bűzét, megtorpant egy kicsit. Óvatlan lépés volt levenni a páncélt, és Luanda úgy döntött, ez lesz az utolsó hibája. Két kézzel fel fogja emeli a karót, és a védtelen hátba döfi.

Amikor McCloud nyögései elérték tetőpontjukat, Luanda felemelte a cöveket. Arra gondolt, mennyire meg fog változni az élete ettől a pillanattól kezdve. Csak pár másodperc, és semmi sem lesz a régi. A McCloud királyság megszabadul zsarnok uralkodójától; megkíméli a népét a további pusztítástól. Az új férje kerül trónra, átveszi apja helyét, és végre minden jó lesz.

Luanda csak állt, teljesen megdermedt a félelemtől. Reszketett. Ha most nem cselekszik, soha nem fog.

Visszatartotta a lélegzetét, tett még egy utolsó lépést előre, majd két kézzel magasan a feje fölé emelte a karót, aztán hirtelen térdre rogyott, és minden erejét összeszedte, hogy a férfi hátába

mártsa a karót.

De valami olyasmi történt, amire egyáltalán nem számított. Ráadásul olyan gyorsan, hogy hirtelen azt sem tudta, mi történik: McCloud az utolsó pillanatban elgördült az útból. A lány nem hitte volna, hogy egy ekkora ember ilyen gyorsan tud mozogni. Oldalra gördült, kiszolgáltatva a lány testét. Túl késő volt, Luanda nem tudott megállni.

A vascövek folytatta útját a földig, Luanda rémületére pont a lány mellkasába.

A lány felült, sikoltzott, a meggyötört Luanda pedig érezte, ahogy a karó a lány húsába hatol, több hüvelyk mélyen, egészen a szívéig. Vér bugyogott szájából, és riadtan, elárultan nézett Luandára.

Végül visszahanyatlott, holtan.

Luanda csak térdelt ott zsibbadtan, leforrázva, szinte még el sem jutott a tudatáig, mi is történt. Mielőtt még feldolgozta volna az egészet, és megértette volna, hogy McCloudnak haja szála sem görbült, fájdalmas ütest érzett az arcán, amely ledöntötte a lábáról.

Ahogy a levegőbe emelkedett, halványan már tudatában volt, hogy McCloud megütötte, és ettől az óriási csapástól történik mindez. Rájött, hogy a férfi igazából minden mozdulatát követte, mióta csak belépett a szobába. Úgy tett, mintha nem venné észre, de közben már várta a pillanatot, a tökéletes alkalmat, hogy kitérjen a döfése elől. De ez még nem volt neki elég: szándékosan szegény lány megölését is az ő nyakába varrta, és vele együtt a

bűntudatot is.

Mielőtt minden elsötétült, Luanda megpillantotta McCloud arcát, aki nyitott szájjal, vadállat módjára fújtatva vigyorgott le rá. Az utolsó dolog, amit hallott, mielőtt a férfi hatalmas csizmáival az arcába taposott, annak állatias üvöltése volt:

- Szívességet tettél nekem – jelentette ki – És már amúgy is végeztem vele.

Második fejezet

Gwendolyn végigszaladt Királyudvarhely legnyomorúságosabb részének kanyargós mellékutcaín. Könnyecseppek gördültek végig az arcán, ahogy kifutott a várból, próbált olyan távol kerülni Gareth-től, amennyire csak lehetett. A szíve még mindig vadul kalapált az iménti összetűzésük óta, mióta látta Firth-t a kötélén, és mióta Gareth megfenyegette. Kétségbeesetten próbálta szétválasztani az igazságot a hazugságtól. Gareth beteg elméjében azonban a valós és a valótlan összekeveredett, és szinte lehetetlen volt megállapítani, mi az igazság. Vajon csak meg akarta ijeszteni? Vagy minden, amit mondott, igaz?

Gwendolyn a saját szemével látta Firth ide-oda himbálózó testét, és ez azt súgta neki, hogy ez egyszer talán minden igaz. Godfrey-t esetleg tényleg megmérgeztette; talán valóban a barbár nevarunoknak ígerte őt; és Thor akár éppen most lovagol a neki állított csapda felé. A gondolattól is megborzongott.

Tehetetlennek érezte magát. Valahogy helyre kellett hoznia a dolgokat. Nem tud egészen Thorig futni, de Godfrey-ig igen, és meggyőződhet róla, csakugyan megmérgezték-e, vagy még életben van.

Gwendolyn mélyebbre hatolt a züllött negyedbe, és közben arra gondolt, hogy már megint itt van, néhány napon belül már másodsorra, Királyudvarhely ezen utálatos részén, amelyről

megfogadta, hogy soha többé nem akarja viszontlátni. Ha Godfrey-t tényleg megmérgezték, annak a sörházban kellett történnie. Hol máshol? Dühös volt rá, amiért visszatért ide, lecsökkentette az őrséget, és ilyen óvatlanul viselkedett. De legfőképpen aggódott érte. Eszébe jutott, mennyit törődött vele az elmúlt néhány napban, és a gondolattól, hogy őt is elveszíti, különösen miután elveszítette az apját, összeszorult a szíve. Valahogy felelősnek is érezte magát.

Gwen rettegett, ahogy végigfutott az utcákon, de nem a részegektől és gáfickóktól tartott, akik mindenütt ott voltak; hanem a bátyjától, Gareth-től. Amikor utoljára találkoztak, egészen démoninak tűnt, és nem tudta kiverni a fejéből az arcát, a szemét — olyan fekete, annyira lélektelen volt. Mintha megszállta volna valami. Az, hogy az apjuk trónján ült, csak még szürreálisabbá tette a képet. A lány félt a megtorlástól. Talán valóban arról szövögetett terveket, hogy őt férjhez adja, amelybe ő sosem egyezne bele; vagy talán csak azt akarta, hogy ne legyenek a közelében örök, és meg akarja öletni őt. Gwen körül nézett futás közben, és minden arcot ellenségesnek, idegennek talált. Mindenki potenciális fenyegetésnek látszott, akiket Gareth küldött, hogy végezzenek vele. Kezdett paranoiás lenni.

Gwen befordult a sarkon, és vállával nekiütközött egy részeg öregembernek. Az ütközés kibillentette az egyensúlyából, ugrott egyet, és akaratlanul felsikoltott. Pattanásig feszültek az idegei. Beletelt egy pillanatba, mire rájött, hogy az

őreg csak egy figyelmetlen járókelő volt, nem Gareth egyik bérence; megfordult, és látta, ahogy megbotlik, hátra se nézve, hogy bocsánatot kérjen. Gwen gyomra felfordult a városrész becstelenségétől, züllöttségétől. Ha Godfrey nem járna ide, soha nem tenné be a lábát erre a környékre. Gyűlölte is a bátyját, hogy miatta kell így lealacsonyítania magát. Miért nem képes távol maradni a sörházaktól?

Gwen befordult egy sarkon, és ott is volt: Godfrey kedvenc kocsmája, a tavernák megcsúfolása. A megroggyant épület ajtaja tárva-nyitva állt, az iszákosok csak úgy ömlöttek ki belőle, ahogy általában. Gwen nem vesztegette az idejét, sietve belépett a nyitott ajtón.

Beletelt pár másodpercbe, mire a szeme hozzászokott a kocsmá homályához, amely poshadt sörtől és testszagtól bűzlött; és ahogy belépett, hirtelen mindenki elhallgatott. A nagyjából két tucatnyi bezúfolódott férfi mind megfordult és meglepetten nézett rá. Itt állt ő, a királyi család tagja díszes öltözetben egy olyan helyiségben, amelyet valószínűleg évek óta nem takarítottak ki.

Odalépett egy magas, hordóhasú férfihoz, akiben Akorth-ra, Godfrey egyik ivó cimborájára ismert.

- Hol a bátyám? – kérdezte határozottan.

Akorth, aki általában vidám fickó volt, és mindig akadt egy-egy ízléstelen vicc a tarsolyában,

amellyel leginkább saját magát szórakoztatta, most meglepte őt: csak a fejét csóválta.

- Nem állnak jól a dolgok, hölgyem – válaszolt komoran.

- Ezt meg hogy érted? – kérdezősködött tovább, a szíve hevesen vert.

- Valami rossz sört ivott – szólalt meg egy magas, sovány férfi, Godfrey másik cimborája, akit Gwen Fultonként ismert – Tegnap késő este dőlt ki. Azóta nem kelt fel.

- Életben van? – kérdezte a lány kétségbeesetten, és megragadta Akorth csuklóját.

- Épphogy – felelt, miközben a földet nézte – Szegény nagyon sokat szenvedett. Egy órája nem szólalt meg.

- Hol van? – faggatta őket tovább.

- Ott hátul, kislány – válaszolt a kocsmáros zord arccal, áthajolva a pulton, miközben egy korsót törölgetett – És jobb, ha kitalálod, mit csinálsz vele. Nem fogok egy hullát őrizgetni a létesítményemben.

Gwennek már sok volt ez az egész, saját magát is meglepte, de felkapott egy kis törő,

előrehajolt, és a hegyét a csapos torkához nyomta.

Az nagyot nyelt, megdöbbenve nézett rá vissza, és az egész helyre halálos csend telepedett.

Először is – kezdte a lány – ez a hely nem egy létesítmény –, hanem egy itató megcsúfolása, amelyet parancsomra a királyi gárda a földdel tesz egyenlővé, ha továbbra is így beszélsz velem. Kezdheted azzal, hogy hölgyemnek szólítasz.

Gwen úgy érezte, nem is önmaga, meglepődött az erőn, amely átjárta; fogalma sem volt,

honnan származik.

A kocsmáros nagyot nyelt.

Hölgyem – ismételte el.

Gwen szilárdan tartotta a tört.

Másodszor, a bátyám nem fog meghalni – ezen a helyen biztosan nem. A holtteste megtiszteltetés lenne a létesítményed számára, jóval nagyobb, mint bármely élő lélek, aki valaha itt járt. És ha itt hal meg, akkor biztos lehetsz benne, hogy téged fogunk vádolni a halálával.

De én semmi rosszat nem tettem, hölgyem! – mentegetőzött – Ugyanazt a sört kapta, amit a többiek!

Valaki megmérgezhette – tette hozzá Akorth.

Akárki lehetett – szólalt meg Fulton.

Gwen lassan leengedte a tört.

Vigyetek hozzá! Most! – parancsolta.

A kocsmáros most már alázatosan lehajtotta a fejét, megfordult, és egy pult mögötti

oldalajtóhoz sietett. Gwen a nyomában, Akorth és Fulton is követték.

Gwen belépett a taverna kis hátsó szobájába, elakadt a lélegzete, ahogy meglátta a bátyját, Godfrey-t, hanyatt fekve a földön. Sápadtabb volt, mint valaha. Úgy nézett ki, mint aki már csak egy lépésre van a haláltól. Tehát minden igaz volt.

Gwen odarohant hozzá, megszorította a kezét, amely hideg és nyirkos volt. Nem reagált, feje a földön, borotvátlanul, zsíros haja a homlokába lógott. A lány azonban bár gyengén, de érezte

a pulzusát; látta azt is, hogy a mellkasa minden levegővétellel emelkedik. Életben volt.

Hirtelen óriási haragra gerjedt.

Hogy hagyhattátok így itt? – üvöltötte a kocsmáros felé fordulva – A bátyámat, a királyi

család tagját, egyedül, a földön fekvé, mint egy kutyát, miközben haldoklik.

A csapos nagyot nyelt, idegesnek látszott.

Mit tehettem volna még, hölgyem? – kérdezte bizonytalanul – Ez nem kórház. Mindenki

azt mondta, lényegében már halott, és...

Nem halott! – sikította – És ti ketten – fordult Akorth-hoz és Fultonhoz – miféle barátok vagytok ti? Ő talán itt hagyott volna titeket ilyen állapotban?

Akorth és Fulton alázatos pillantást vetettek rá.

Bocsáss meg – kérte Akorth – Az orvos eljött tegnap este, megvizsgálta, és azt mondta, haldoklik – és csak idő kérdése, mikor ragadja el a halál. Nem hittem, hogy bármi mást lehetne tenni.

Vele maradtunk szinte egész éjszaka, hölgyem – tette hozzá Fulton – az oldalán. Épp csak egy kis gyors szünetet tartottunk, ittunk egyet, hogy elűzzük a fájdalmunkat, és akkor jöttél te...

Gwen dühében mindkét söröskorsót kiverte a kezükből. Azok a padlóra zuhantak, a bennük lévő folyadék pedig kiömlött. Döbbsen néztek a lányra.

Most pedig kapjátok fel a bátyámat – szólt rájuk hűvösen,

érezte, hogy friss erő önti el – Elviszitek erről a helyről. Követtek engem egész Királyudvarhelyen át, amíg a Királyi Gyógyítóhoz nem érünk. A bátyám esélyt kap a valódi gyógyulásra, és nem hagyom meghalni csak azért, mert valami sarlatán szerint nincs esélye.

És te – tette hozzá a kocsmároshoz fordulva – Ha a bátyám túléli, és valaha is újra beteszi ide a lábát, te meg kiszolgálod, első kézből állíthatom, hogy börtönbe leszel vetve, és ott is maradsz halálod napjáig.

A kocsmáros lehajtott fejjel elsomfordált.

Most pedig mozgás! – ordította Gwen.

Akorth és Fulton összerezzen, majd akcióba lendült. Gwen kisietett a szobából, ők ketten

mögötte, vitték utána a bátyját. Kisétáltak a tavernából, és követték a napfényes utcára.

Végigsiettek Királyudvarhely zsúfolt mellékutcáin a Gyógyító felé, és Gwen csak azért imádkozott, hogy ne legyen túl késő.

Harmadik fejezet

Thor Királyudvarhely külső részének poros földjein vágatott át nyomában Krohnnal, oldalán Reece-szel, O'Connorról, Eldennel és az ikrekkel. Kendrick, Kolk, Brom, rengetegen a légióból és az Ezüstcsapatból is velük lovagoltak. A hatalmas sereg a McCloudok felé tartott. Egy emberként lovagoltak, arra készültek, hogy felszabadítják a várost. A lovak patáinak zaja fülsiketítő volt, dübörgő, akár a mennydörgés. Egész nap lovagoltak, és bizony már a második nap is magasán járt az égen. Thor alig tudta elhinni, hogy ezekkel a nagyszerű harcosokkal lovagol éppen első igazi katonai bevetésére. Úgy érezte, valóban maguk közé fogadták. Sőt, az egész légiót behívták tartaléknak, így az összes bajtársa itt lovagolt körülötte. A légió tagjai eltörpültek a több ezer tagú királyi hadsereg mellett, és Thornak életében először olyan érzése támadt, hogy valami nagyszerű dolognak a részese.

Thort céltudatosság is vezérelte. Úgy érezte, szükség van rá. A várost ostrom alá vették a McCloudok, és erre a hadseregre várt, hogy felszabadítsa, megmentse népét szörnyű sorsától. Tetteik fontossága olyan erővel nehezedett rá, hogy szinte megelevenedett – ettől érezte, hogy él.

Thor biztonságban érezte magát ezeknek az embereknek a jelenlétében, ugyanakkor aggódott is: ez a hadsereg igazi férfiakból állt, de ez azt is jelentette, hogy hamarosan egy

hasonlóan erős férfiakból álló sereggel kell szembe néznie. Igazi, kemény katonákkal. Ez most élet-halál harc lesz, és sokkal több minden forgott kockán, mint valaha. Ahogy lovagolt, időnként ösztönösen ellenőrizte a fegyvereit, megnyugtatóan hatott rá jó öreg parittyája és új kardja. Azon tűnődött, a nap végére vajon vérfoltosak lesznek-e. Vagy inkább ő fog megsebesülni?

A sereg hirtelen óriási csatakiáltást hallatott, még a lovak patadobogásánál is hangosabbat, ahogy egy kanyar után először bukkant fel az ostromlott várost a horizonton. Nagy, fekete füstfelhők szálltak fel a városból, és a MacGil hadsereg megsarkantyúzta a lovait, hogy sebesebben vág tassanak. Thor is sarkával döfködve ösztökélte lovát gyorsabb haladásra, hogy lépést tarthasson a többiekkel. Közben mindannyian kardot rántottak, felemelték a fegyvereiket, és halálos szándékkal tartottak a város felé.

A hatalmas hadsereget kisebb csoportokra osztották. Thor csoportjába tíz katona, légiós, a barátai és még néhány ismeretlen ember került. Élükön lovagolt a király seregének egyik magas rangú parancsnoka, egy katona, akit a többiek Forgnak neveztek. Magas, vékony, ám szívós és izmos férfi volt, bőre ragyás, rövid haja ősz, szeme sötét és mélyen ülő. A hadsereg tehát kisebb csoportokra vált szét, amelyek különböző irányokban indultak el.

Csapat, utánam! – utasította Thort és a többieket lándzsáját meglendítve, hogy kövessék.

Thor csoportja követte a parancsot, és felsorakozott Forg mögött, kiválva a fősből. Thor

hátranézett, és észrevette, hogy messzebb állnak, mint a többiek, a hadsereg egyre távolabbinak tűnt, és ahogy Thor azon tanakodott, vajon hová vezetik őket, Forg azt kiáltotta:

A McCloud sereg szárnyánál vesszük fel a pozíciót!

Thor és a többiek ideges és izgatott pillantást váltottak, miközben felsorakoztak, és addig

masíroztak, amíg a főhadsereg el nem tűnt a szemük elől.

Hamarosan új terepre értek, és a város teljesen kikerült a látókörükből. Thor résen volt, de

semmi jele nem volt a McCloud hadsereg érkezésének.

Végül Forg egy domb előtt, egy kis berekben megállította a lovát. A többiek is így tettek mögötte.

Mindenki csodálkozva meredt Forgra, miért állt meg.

Ideértünk, ez a küldetésünk – magyarázta Forg – Ti még ifjú harcosok vagytok, ezért

meg akarunk kímélni titeket a valódi csata hevétől. Ezt a pozíciót tartjátok, miközben a fő hadsereg átsöpör a városon, és szembeszáll a McCloudokkal. Nem valószínű, hogy McCloud katonák jönnek errefelé, többnyire biztonságban lesztek itt. Vegyétek fel az állást, és maradjatok itt, amíg másképp nem rendelkezünk. Most pedig mozgás!

Forg megsarkantyúzta a lovát és felkaptatott a hegyen; Thor és társai ugyanezt tették, mentek

utána. A kis csoport átlovagolt a poros síkságon, felverték a port, amennyire Thor látta, senki nem volt a láthatáron. Csalódottnak érezte magát, amiért kimarad a fő eseményekből;

miért akarták őket ennyire védeni?

Minél tovább lovagoltak, egyre furcsább érzése támadt. Nem tudta, miért, de a hatodik érzéke azt súgta, hogy valami nem stimmel.

Ahogy közeledtek a dombtetőhöz, amelynek tetején apró, ódon vártorony állt – magas, vékony, elhagyatottnak tűnő torony – valami azt súgta Thornak, nézzen a háta mögé. Amikor ezt megtette, észrevette Forgot. Meglepetten látta, hogy Forg fokozatosan a csapat háta mögé került, a köztük lévő távolság nőttön nőtt, és miközben a fiú figyelte, Forg megfordult, ösztökélte a lovát, és figyelmeztetés nélkül elnyargalt a másik irányba.

Thor nem értette, mi történik. Miért hagyta itt őket ilyen hirtelen? Mellette Khron szűkölni kezdett.

Mire Thor feldolgozta volna a látottakat, felértek a dombtetőre az öreg toronyhoz. Azt hitték, kopár, lakatlan földeken kívül semmit sem fognak látni.

A légió tagjainak kis csoportja azonban hirtelen meghökölt. Mindannyian megdermedtek az eléjük táruló látványtól.

Velük szemben várakozott az egész McCloud hadsereg.

Belesétáltak egy csapda kellős közepébe.

Negyedik fejezet

Gwendolyn utat tört magának a tömegben Királyudvarhely kanyargós utcáin, nyomában a Godfrey-t cipelő Akorth-tal és Fultonnel. Elhatározta, hogy amilyen gyorsan csak lehet, odaérnek a gyógyítóhoz. Godfrey nem halhat meg, azok után nem, amin együtt keresztülmentek, így meg végképp nem. Szinte látta maga előtt Gareth önelégült mosolyát, amikor megkapja Godfrey halálhírét – és eltökélt szándéka volt ezen változtatni. Bárcsak előbb talált volna rá a testvérére!

Ahogy Gwen befordult egy sarkon és a térre ért, a tömeg egyre sűrűbb lett. Felnézett, és meglátta Firth-t. Teste még mindig az akasztófán lógott, a hurok szorosan nyaka körül, himbálózása mindenki figyelmét megragadta. A lány ösztönösen elfordult. Szörnyű látvány volt, emlékeztető bátyja aljasságára. Akármerre fordult, mindenütt látta. Furcsa volt belegondolni, hogy egy nappal korábban még beszélt Firth-szel – most meg itt himbálódzik a teste. Egyszerűen úgy érezte, a halál körülzárja – és érte is eljön.

Gwen bármennyire is szeretett volna megfordulni és másik útvonalat választani, tudta, hogy a téren át vezet a leggyorsabb út a gyógyítóhoz, és nem az a fajta volt, akit a félelmei irányítanak; kényszerítette magát, hogy átvonuljon a gerenda alatt, mindjárt a lógó test alatt. Meglepetten vette észre a királyi hóhért fekete köpenyében, amint elállja az útját.

Először azt hitte, ő is meg akarja ölni – de aztán meghajolt előtte.

- Hölgyem – szólította meg alázatosan, fejét tiszteletteljesen lehajtva – Még nem kaptam királyi utasítást, mit csináljak a holttesttel. Nem tudom, hogy megfelelő temetés jár-e neki, vagy egyszerűen csak dobjam tömegsírba.

Gwen megállt, bosszantotta, hogy a döntés súlya az ő vállára nehezedik; Akorth és Fulton megállt mellette. Felnézett, hunyorgott a napsütésben, a test alig egy méterre a feje fölött himbálódzott. Már majdnem úgy döntött, hogy továbbhalad és figyelmen kívül hagyja a kérdést, de valami eszébe jutott. Igazságot akart szolgáltatni az apjának.

Vesd tömegsírba! – válaszolta – Jelöletlenül. Ne legyen rendes szertartás! Azt akarom, hogy örökre kitörlődjön az emlékezetből a neve.

A férfi bólintott, jelezve, hogy megértette a parancsot. Gwen végre egy kis elégtételt érzett.

Elvégre tulajdonképpen ez az ember gyilkolta meg az apját. Bár gyűlölte az erőszakot, egyetlen könnycseppet sem ejtett Firth-ért. Érezte, hogy apja szelleme vele van ebben a pillanatban, erősebb, mint valaha, és talán békét is lelt.

És még valami – tette hozzá megállítva a hóhért – Vágd le a kötélről!

Most azonnal, hölgyem? – tudakolta a hóhér – De a király azt az utasítást adta, hogy maradjon kint, amíg még van belőle valami.

Gwen megrázta a fejét.

Most – ismételte el – Ez a király új parancsa – hazudta.

A hóhér meghajolt és elsietett, hogy levágja a holttestet.

Gwen ismét érzett egy kis elégtételt. Nem volt kétsége afelől, hogy Gareth időnként kitekinget az ablakán Firth testére – annak eltűnése feldühíti majd, hiszen emlékeztetőként szolgál arról, hogy a dolgok nem mindig úgy mennek, ahogy eltervezte.

Gwen már épp indulni készült, amikor meghallotta a semmihez sem hasonlítható sivítást; megállt és megfordult, és a magasban Estopheles, a sólyom gubbasztott a fán. Felemelte a kezét, hogy eltakarja a napfényt és megbizonyosodjon róla, hogy nem csal a szeme. Estopheles újra felrikoltott, kitárta, majd összezárta szárnyait.

Gwen érezte, hogy a madárban lakozik az apja szelleme. A lelke, amely olyan nyugtalan volt, talán most egy lépéssel közelebb került a békéhez.

Gwennek hirtelen támadt egy ötlete; fütttyentett és kinyújtotta egyik karját, és Estopheles felröppent és leszállt Gwen csuklójára. A madár nehéz volt, és karmait a lány bőrébe vájta.

- Repülj Thorhoz! – suttogta a madárnak – Találd meg a harcmezőn! Véd meg! INDULJ! – kiáltotta felemelve a karját.

Nézte, ahogy Estopheles csapkod a szárnyaival, felszáll, majd egyre magasabbra emelkedik.

Imádkozott, hogy működjön a terve. Volt valami rejtélyes ebben a madárban, különösen a Thorhoz fűződő kapcsolatában, és Gwen tudta, bármi lehetséges.

Folytatta útját a kanyargós utcákon a gyógyító háza felé. Több boltíves kapu alatt haladtak át, miközben elhagyták a várost. Olyan gyorsan mozgott, amilyen gyorsan csak tudott, és magában imádkozott, hogy Godfrey kitartson addig, amíg segítséget nem kap.

A második nap már lejjebb ereszkedett az égen, mire felértek egy dombra Királyudvarhely külső részén, és megpillantották a gyógyító kunyhóját. Egyszerű, egyszobás házikó volt fehér agyagfalakkal. Minden oldalán volt egy ablak, elöl pedig egy kis, boltíves tölgyfaajtó. A tetőről különböző színű és fajtájú növények csüngtek le, keretezve a házat. Körülötte burjánzó gyógynövénykert és virágok minden elképzelhető színben és méretben. Ez olyan hatást keltett, mintha a házikót lepottyantották volna egy üvegház kellős közepére.

Gwen az ajtóhoz rohant, megragadta a kopogtatót, és többször is megütötte vele az ajtót, amely kinyílt, és megjelent benne a gyógyító döbbsen arca.

Illepra. Egész életében a királyi család gyógyítójaként működött, része volt Gwen életének, mióta megtanult járni. És mégis, Illeprának sikerült fiatalnak tünnie – sőt, alig nézett ki idősebbnek, mint Gwen. Bőre szinte izzott, sugárzott, körülölelve kedves, zöld szemét, és ettől úgy tűnt, aligha több, mint 18 éves. Gwen tisztában volt vele, hogy ennél jóval idősebb, tudta, hogy megjelenése megtévesztő, és azt is, hogy Illepra az egyik legokosabb és legtehetségesebb ember, akivel valaha találkozott.

Illepra tekintete Godfrey-ra vetődött, és rögtön megértette,

miért jöttek. Amint felismerte, hogy sürgősen cselekedni kell, nem is udvariaskodott, szeme tágra nyílt az aggodalomtól. Elsuhant Gwen mellett, és Godfrey-hoz sietett, tenyerét a homlokára tette. Összevonta a szemöldökét.

Hozzátok be – parancsolta kapkodva a két férfinak – méghozzá gyorsan!

Illepra visszament a házba, szélesebbre tárta az ajtót, a fiúk is besiettek utána a házba.

Gwen követte őket, bebújt az alacsony bejárati ajtón, és becsukta maga mögött.

Bent félhomály uralkodott, kellett egy kis idő, míg hozzászokott a szeme. Miután ez

meg történt, pont olyannak találta a kunyhót, mint amilyenre kislánykorából emlékezett: kicsi, fényes, tiszta, és telis-tele van növényekkel, gyógyfüvekkel és különféle bájitalokkal.

Tegyétek le ide! – utasította a férfiakat Illepra; Gwen még sosem hallotta ilyen komolynak a hangját – Arra az ágyra a sarokban. Vegyétek le az ingjét és a cipőjét! Aztán hagyjatok itt vele!

Akorth és Fulton úgy tettek, ahogy kívánta. Miközben kisiettek az ajtón, Gwen megragadta

Akorth karját.

Álljatok őrt az ajtó előtt! – parancsolta – Akárki is akart Godfrey életére törni, talán megint megpróbálja. Vagy az enyémre.

Akorth bólintott, majd Fultonnel együtt kimentek, és

becsukták maguk mögött az ajtót.

Mióta van ilyen állapotban? – kérdezte Illepra sietősen, rá se pillantva Gwenre, mivel azzal volt elfoglalva, hogy megvizsgálja Godfrey-t: végigtapogatta a csuklóját, a hasát, a torkát.

Tegnap éjjel óta – válaszolta Gwen.

Tegnap éjjel óta! – visszhangozta Illepra, miközben nyugtalanul ingatta a fejét.

Hosszú ideig csendben vizsgálta, az arca egyre inkább elsötétült.

Ez nagyon nem jó – szólalt meg végül.

Megint a fiú homlokára helyezte a tenyerét. Ezúttal behunyta a szemét, és nagy levegőket

vett. Sűrű csend ült a szobán, Gwen kezdte elveszíteni az időérzését.

Méreg – suttogetta végül Illepra, szeme még mindig csukva, mintha ozmózison keresztül olvasta volna ki az állapotát.

Gwen mindig csodálta a képességeit; még sosem tévedett, élete folyamán egyszer sem. Több

életet mentett meg, mint amennyit a hadsereg elragadott. Gwen kíváncsi volt, úgy sajátította-e el a tudást, vagy örökölte; Illepra édesanyja is gyógyító volt, és az ő anyja is. Mindezek ellenére Illepra minden ébren töltött percét bájitalok és a gyógyítás művészetének tanulmányozásával töltötte.

Rendkívül erős méreg – tette hozzá Illepra határozottabban – Olyasmi, amivel ritkán találkozom. Nagyon drága. Akárki is akarta megölni, tudta, mit csinál. Szinte hihetetlen, hogy nem

halt bele. A testvéred jóval erősebb, mint hinnénk.

Az apámtól örökölte – mondta Gwen – Bivalyerős volt. Ahogy az összes MacGil király.

Illepra átsétált a szobán, és különböző gyógynövényeket kevert össze és kezdett el felaprítani,

majd megőrölni, közben valami folyadékot is hozzáadott. Amikor elkészült, sűrű, zöld balzsamot kapott, amellyel megtöltötte a tenyerét, és visszasietett Godfrey-hoz. Bekente vele a torkát, a hóna alatt és a homlokán. Amikor befejezte, újra átvágott a szobán, megfogott egy üveget, és több folyadékot öntött bele: pirosat, barnát és lilát. Miközben elegyítette őket, a főzet sistergett és bugyogott. Hosszú fakanállal kavargatta, majd visszasietett Godfrey-hoz, és az ajkához emelte az elixírt.

Godfrey nem mozdult; Illepra felemelte a fejét, és valahogy a szájába erőltette a bájítalt. Nagy része végigfolyt az arcán, de néhány csepp azért így is lement a torkán.

Illepra letörölte a folyadékot a szájáról és az álláról, majd hátradőlt és felsóhajtott.

Túl fogja élni? – tudakolta Gwen kétségbeesetten.

Talán – válaszolta gondterhelten – Én mindent megtettem, de ez nem elég. A sors kezében van az élete.

Mit tehetek? – kérdezte Gwen.

Megfordult, és Gwenre bámult.

Imádkozz érte! Hosszú lesz az éjszaka.

Ötödik fejezet

Kendrick még sosem tapasztalta meg, mi is az a szabadság – az igazi szabadság – eddig a napig. A börtönben bezárva töltött idő megváltoztatta az életről alkotott elképzelését. Most már minden apróságot értékelt – a nap melegét, a hajába kapó szelet, azt, hogy a szabadban lehet. Az, hogy lóháton ülhetett, és érezte, ahogy sebesen halad előre, hogy visszakapta a fegyverzetét és bajtársai oldalán harcolhatott, olyan érzéssel töltötte el, mintha ágyúból lőtték volna ki. Olyan vakmerőnek érezte magát, mint még soha.

Kendrick kissé előrehajolva vágatott, jó barátja, Atme oldalán. Rendkívül hálás volt, hogy ő is harcba szállhat testvéreivel együtt, nem kell kihagynia ezt a csatát, és már alig várta, hogy felszabadíthassa szülővárosát a McCloudok uralma alól – és hogy azok megfizessenek a bitorlásért. Késztetést érzett a vérontásra, de tudta, hogy haragjának igazi célpontja nem a McCloud sereg, hanem tulajdon öccse, Gareth. Soha nem bocsátja meg neki, hogy börtönbe vetette, megvádolta az apja meggyilkolásával, társai szeme láttára vitette el – és megpróbálta kivégeztetni. Kendrick bosszút akart állni Gareth-en, de mivel erre nem nyílt lehetősége, legalábbis ma nem, a McCloudokon akarta kitölteni a haragját.

Ha azonban visszatér Királyudvarhelyre, elrendezi a dolgokat. Mindent meg fog tenni, hogy öccsét letaszítsa a trónról, és elérje, hogy húga, Gwendolyn legyen az új uralkodó.

A kifosztott város közelébe értek. Hatalmas, gomolygó fekete füstfelhők úsztak feléjük, maró füsttel töltötték meg Kendrick orrát. Fájdalmas volt így látni egy MacGil várost. Ha az apja még élne, ez soha nem történhetett volna meg; sőt még akkor sem, ha Gareth nem állítja őt félre. Gyalázatos volt ez az egész, a MacGilek és az Ezüstcsapat szégyenfoltja. Kendrick imádkozott, hogy ne legyen túl késő ahhoz, hogy megmentse ezeket az embereket. Remélte, hogy a McCloudok nem töltöttek itt túl sok időt, nem sebesítettek vagy öltek meg túl sok embert.

Megsarkantyúzta a lovát és a többiek elé lovagolt. A csapat akár egy méhraj zúdult a város kitárt kapui felé. Ahogy berontottak a városba, Kendrick előrántotta a kardját, várta a találkozást az ellenséges McCloud sereggel. Nagyot kiáltott, akárcsak a többi férfi körülötte, megsokszorozva erejét az ütközetre.

Ahogy azonban áthaladt a kapun, a város poros terére érve letaglózta a látvány: a nagy semmi. Mindenütt a megszállás-rombolás árulkodó jelei: tüzek, feldúlt otthonok, holttestek egymás hegyén-hátán, nők a földön csúszva. Leölt állatok, vér a falakon. Itt mészárlás volt. A McCloudok halomra ölték ezeket az ártatlan embereket. Kendrick már a gondolattól is undorodott. Gyáva népség!

Az is megdöbbenette Kendricket menet közben, hogy a McCloudok nem voltak sehol. Egyszerűen nem fért a fejébe. Olyan volt, mintha az egész hadsereg szándékosan hagyta volna el a helyet, mintha tudták volna, hogy jönnek. A tüzek még mindig

égték, így egyértelmű volt, hogy okkal gyújtották őket.

Kezdett egyértelművé válni Kendrick számára, hogy ez az egész csak egy csali. Hogy a McCloudok csak ide akarták csábítani a MacGil hadsereget.

De vajon miért?

Kendrick hirtelen megpördült, körülnézett, kétségbeesetten kutatott tekintetével, hogy hiányzik-e valaki a csapatból, akit esetleg egy másik helyszínre csalogathattak. Furcsa megérzése támadt: talán mindez előre el volt rendezve csak azért, hogy a csapat egy részét elválassza tőlük, és csapdába csalja őket. Végigpásztázta a sereget azon tűnődve, vajon ki hiányzik.

És akkor beugrott neki. Egy ember hiányzott. A fegyverhordozója.

Thor.

Hatodik fejezet

Thor a hegy tetején ült a lován, mellette a légió tagjainak egy csoportja és Krohn. Az elé táruló elképesztő látványt szemlélte: ameddig a szem ellát, McCloud csapatok lóháton, rettentő hadsereg, és csak rájuk vártak. Átvágták őket. Forg szándékosan vezette őket ide, elárulta őket. De miért?

Thor nyelt egyet, lenézett arra, ami úgy tűnt, a biztos halált jelenti számára.

Hatalmas csatakiáltás hangzott fel, ahogy a McCloud sereg hirtelen támadásba lendült. Még néhány száz méterrel odébb voltak, de gyorsan haladtak. Thor hátranézett a válla fölött, de nem látott erősítést. Teljesen egyedül voltak.

Tudta, hogy nincs más választásuk, mint utoljára szembenézni az ellenséggel ezen a kis dombon, az elhagyott torony mellett. Elképesztően rosszak voltak az esélyeik, egyszerűen nem nyerhettek. De ha legyőzik is, bátran, férfi módjára fog szembenézni velük. A légió sokszor megtanította erre. A meghátrálás nem jöhetett szóba; Thor felkészült, hogy szembenézzen a halállal.

Thor megfordult és a barátai arcára nézett, és észrevette, hogy ők is halálsápadtak a félelemtől; látta a szemükben a halált. De mindezek ellenére bátrak maradtak. Egyikük sem rezzent össze vagy fordult meg és menekült el, pedig a lovaik ijedten ágaskodtak. A légió egység volt. Nem pusztán barátok voltak: a

százpróba testvérekké kovácsolta őket. Egyikük sem hagyná itt a többi. Mindnyájan fogadalmat tettek, és most a becsületük volt a tét. És a légió tagjainak a becsület szentebb volt, mint a vér.

Uraim, azt hiszem, vár ránk egy ütközet – jelentette be lassan Reece, ahogy előrehajolt és kivonta a kardját.

Thor lehajolt és előkapta a parittyáját, hogy minél több embert megölhessen, még mielőtt

odaérnek hozzájuk. O'Connor előhúzta a rövid lándzsát, miközben Elden felemelte a dárdáját; Conval egy dobókalapácsot, Conven pedig egy dobócsákányt. A többi fiú a légióból, akiket Thor nem ismert, kardot rántott, és felemelte a pajzsát. Thor érezte a félelmet a levegőben, ahogy a lódobogás hangja erősödött, és a McCloudok kiáltásai elérték az eget. Olyan volt, mint egy irtózatosszerű vihar, amely lecsapni készül rájuk. Thor tudta, hogy stratégiára volna szükségük, de nem tudta, milyenre.

Thor lábánál Krohn vicsorgott. Thor erőit merített Krohn bátorságából: egyszer sem kezdett el szűkölni, vagy nézett vissza. Valójában a szőrszálak felálltak a hátán, és lassan elindult előre, mintha az egész hadsereggel egyedül akarna szembeszállni. Thor tudta, hogy Krohnban igazi harcostársra lelt.

Szerintetek a többiek jönni fognak segíteni? – kérdezte O'Connor.

Igen, de úgysem érnek ide időben – válaszolta Elden – Forg tőrbe csalt minket.

De miért? – kérdezte Reece.

Nem tudom – felelte Thor előrecsúsztatva a lován – de van egy olyan érzésem, hogy valami köze lehet hozzám. Azt hiszem, valaki meg akar ölni.

Thor érezte, hogy a többiek felé fordulnak, és minden szempárra szegeződik.

Miért? – kérdezte Reece.

Thor vállat vont. Pontosan nem tudta, de az volt a sejtése, hogy köze lehet a királyudvarhelyi cselszövésekhez, a MacGil elleni merényletkez. Több mint valószínű, Gareth-ről van szó. Talán fenyegetésnek tartotta Thort.

Thor szörnyen érezte magát, amiért veszélybe sodorta a bajtársait, de semmit sem tehetett. Kivéve, hogy megpróbálja megvédeni őket.

Thor besokallt. Felüvöltött és ösztökélni kezdte a lovát, majd előrevágtatott, mindenkit megelőzve. Nem akarta tétlenül várni, hogy a sereg és vele együtt a szinte biztos halál ideérjen. Hadd kapja ő az első ütések, talán eltereli a figyelmet a bajtársairól, és esélyt ad nekik a menekülésre, ha úgy döntenének. Ha már szembe kell néznie a halállal, akkor azt félelem nélkül, becsülettel tegye.

Bár belül remegett, nem mutatta ki félelmét, csak egyre távolabb és távolabb nyargalt a többiektől. Levágtatott a dombról, egyenesen az előrenyomuló hadsereg felé. Mellette Krohn rohant kitarthatóan, egy percre sem állt meg.

Thor csatakiáltást hallott a háta mögött, a társai próbálták utolérni. Alig húsz méterre lehettek, és mint utána vágtattak,

egyre hangosabban üvöltve. Thor elől maradt, de még így is jó érzés volt a támogatásukat tudni maga mögött.

Thor előtt egy csapat harcos vált ki a McCloud seregből, és mind felé vágattak, talán ötvenen lehettek. Olyan száz méter messze lehettek, de gyorsan közeledtek. Thor követ helyezett a parittyájába, célzott, majd elhajította. A vezető harcost vette célba, egy hatalmas termetű embert ezüst mellvértben, és célzása tökéletesnek bizonyult. A torkánál, a páncél lemezei között találta el a férfit, aki kiesett a nyeregből és a földre zuhant a társai elé.

Ahogy lezuhant, a ló is összerogyott vele együtt, ettől tucatnyi ló megtorpant mögötte, és a rajtuk ülő katonák a hirtelen megállástól előrerepültek, arccal a földre.

Mielőtt még észhez tértek volna, Thor egy újabb követ tett a parittyába, és kilőtte. Megint telitalálat volt, halántékon találta az egyik vezető harcost, egy sisakból kilógó részen. Kiütötte a nyeregből, és ahogy lezuhant, sok társát magával sodort, úgy dőltek, mint a dominó.

Ahogy Thor vágatott, egy dárda repült el a feje mellett, majd egy lándzsa, dobókalapács és egy dobócsáklya. Tudta, hogy a légió mind támogatják. Ők is célba találtak, fegyvereik halálos pontossággal találták el a McCloud katonákat. Többen is leestek a lovukról, beleütközve harcostársaikba, akik velük zuhantak.

Thor boldogan látta, hogy máris sikerült több tucat McCloud katonát leteríteniük, egy részüket közvetlen találattal, a többit az összeroskadó lovakban felbukva. Az ötven emberből álló előőrs

a földre került, és nagy halom porban feküdt.

A McCloud hadsereg azonban erős volt, és most rajtuk volt a sor, hogy visszavágjanak. Ahogy Thor olyan harminc méterre megközelítette őket, néhányan fegyvereket hajítottak felé. Egy dobókalapács pont az arca felé tartott, és Thor az utolsó pillanatban hajolt el előre, a vas elsüvített a füle mellett, épp csak egy arasszal vették el a dobást. Aztán egy lándzsa repült felé ugyanolyan sebesen, és most a másik irányba bukott le. A hegye súrolta a páncélját, szerencsére elhibázták a dobást. Most a dobócsákány tartott az arca felé, Thor felemelte a pajzsot, és kivédte a támadást. Az beleállt a pajzsába, Thor odanyúlt, kihúzta, és visszadobta támadójára. Megint célba talált, a férfi mellkasába fúródott, átszúrta a páncélingjét; a férfi felordított, és holtan hullott le a lováról.

Thor csak nyomult előre. A sereg sűrűjébe rontott, katonák sokaságába, és felkészült a halálra. Felordított, és felemelte a kardját, csatakiáltást hallatott; bajtársai mögötte ugyanígy tettek.

A válasz nagy fegyvercsörgéssel érkezett. Egy jól megtermett harcos közeledett Thor felé kétkezes baltával, és a feje felé suhintott. Thor lebukott, a penge átlendült a feje felett, és belehasított a katona gyomrába, miközben továbblovagolt; a férfi felüvöltött és lepottyant a lováról. Zuhanás közben elejtette a fejszét, az megpördült, és beleállt egy McCloud ló hátába. Az állat felnyerített, ágaskodott és ledobta magáról lovasát, aki bajtársai közé repült.

Thor nyomult előre, egyenesen a McCloud sereg sűrűjébe,

utat törve magának a több száz harcos között. Egyik a másik után suhintott felé karddal, fejszével, buzogánnyal, ő pedig kivédte a támadásokat pajzsával, vagy kitért előlük, visszavágva, lebukva és kígyózva, áttörve a tömegen. Túl gyors, túl fürge volt nekik, erre nem számítottak. Hatalmas hadseregként képtelenek voltak elég gyorsan manőverezni ahhoz, hogy megállítsák a fiút.

Nagy fémcsőrgés volt körülötte, ahogy minden irányból támadták. Egymás után visszaverte őket pajzsával és kardjával. De mindet nem tudta megállítani. Egy kard súrolta a vállát, és felkiáltott a fájdalomtól, miközben kibuggyant a vére. Szerencsére a seb nem volt túl mély, így nem akadályozta meg abban, hogy tovább harcoljon. Folytatta a küzdelmet.

Mindkét kezét használta, McCloud harcosok vették körül, hamarosan azonban a támadások gyengültek, mivel a légió tagjai is becsatlakoztak. A fegyvercsőrgés hangja egyre erősebb lett, ahogy a McCloud férfiak harcoltak a légió fiúi ellen: kardok ütődtek pajzsoknak, lándzsák szúródtak a lovakba, dárdák álltak a páncélokba, férfiak küzdöttek minden lehetséges módon. Csatakiáltások hangzottak fel mindkét oldalról.

A légió előnye volt, hogy kis és fürge harci erő voltak, tízen egy hatalmas és lassan mozgó hadsereg közepén. Összetorlódtak, így egyszerre csak néhány McCloud harcos tudta elérni őket; Thor azon kapta magát, hogy egy időben csak két vagy három férfival harcol, nem többel. A bajtársai a háta mögött pedig megvédték attól, hogy hátulról támadják.

Amikor egy harcos figyelmetlenségen kapta Thort, és a feje

felé lendítette buzogányát, Krohn vicsorgott és lecsapott rá. A magasba ugrott, és bilincsként szorította a férfi csuklóját; majd letépte, a vér mindent beborított. A katona így irányt változtatott, még mielőtt a buzogány elérhette volna Thor koponyáját.

Szinte összerosódtak a dolgok Thor szeme előtt, miközben harcolt, kaszabolt és hárította a támadásokat minden irányban. Minden ügyességét össze kellett szednie, hogy védekezzen, támadjon, figyeljen a bajtársai és a saját épségére. Ösztönösen eszébe jutottak a kiképzés végtelennek tűnő napjai, amikor minden irányból, minden helyzetben támadták. Bizonyos szempontból úgy érezte, ez az egész természetes. Jól kiképezték, ezért úgy érezte, képes kezelni ezt. A félelme nem múlt el, de úgy érezte, képes irányítani.

Ahogy Thor folytatta a küzdelmet, karja egyre nehezebbé, válla egyre fáradtabbá vált, és Kolk szavai csengtek a fülébe:

Az ellenség sohasem a ti szabályaitok szerint küzd. A saját szabályait követi. Nektek valami mást jelent a háború, mint neki.

Thor észrevett egy alacsony, széles vállú harcost, amint egy tuskés láncot emel fel mindkét kezével, és Reece tarkója felé lendíti. Reece nem látta; egy pillanat, és halott lesz.

Thor leugrott lováról, a levegőbe emelkedett, és leterítette a harcost épp, mielőtt az elengedte volna a láncot. Mindketten lerepültek a lovaikról, és keményen a földre vágódtak nagy porfelhő kíséretében. Thor gurult a földön, nem kapott levegőt, körülötte lovak patái. Birkózott a harcossal a földön, és ahogy a férfi felemelte a hüvelykujját, hogy kitolja Thor szemét, Thor

hirtelen vijjogásra lett figyelmes – és látta, ahogy Estopheles lecsap, és kivájja a férfi szemét még mielőtt az bántani tudná Thort. A férfi felüvöltött, kezét szorosan a szemére tapasztotta, közben Thor keményen oldalba könyökölte, és lerúgta magáról.

Mielőtt Thor kiélvezhette volna a győzelmét, érezte, hogy jó erősen gyomron rúgják, és ettől a hátára esik. Felnézett, és látta, hogy egy harcos kétkezes harci kalapácsot tart a kezében, és a mellkasa felé közelít vele.

Thor félrehengeredett, és a kalapács elsüvített mellette, tövig a földbe süllyedt. Belegondolt, hogy ez akár halálra is zúzhatta volna.

Krohn lecsapott a férfira, rávetette magát és fogait a férfi könyökébe mélyesztette; a katona lenyúlt, és többször is megütötte Krohnt, a párdúc azonban nem eresztette el, vicsorgott, majd végül kitépte a férfi karját. A katona felordított, és a földre zuhant.

Egy másik katona előrelépett, és Krohn felé lendítette a kardját; de Thor odagurult, és pajzsával hárította a csapást. Egész teste beleremegett az ütés erejébe, Krohn életének megmentésébe. Ahogy azonban ott térdelt, kiszolgáltatott volt, és egy másik harcos közeledett felé a lován, rátaposva, arccal a földre kényszerítve. Úgy érezte, a ló patái teste minden csontját összezúzzák.

Még néhány McCloud katona ugrott le lováról, és körülzárták Thort.

Thorban tudatosult, hogy rossz helyen van; bármit megadott

volna, ha újra lóháton ülhetett volna. Ahogy a földön feküdt és feje zúgott a fájdalomtól, a szeme sarkából látta, hogy a légió tagja is harcol, és egyre inkább teret veszítenek. Az egyik fiú, akit nem ismert, magas hangon felsikoltott, és Thor tanúja volt, ahogy egy kard átlukasztja a mellét, és holtan esik össze.

Egy másik fiú a légióból, akit Thor nem ismert, a segítségére sietett, egyetlen lándzsadöféssel megölte a támadóját – de ugyanebben a pillanatban egy McCloud katona támadta meg hátulról, tört szúrt a nyakába. A fiú felkiáltott, és holtan csúszott le a lováról.

Thor megfordult, és észrevette, hogy vagy fél tucat katona készül lecsapni rá. Az egyik felvett egy kardot, és az arca felé suhintott. Thor felemelt pajzzsal kivédte az ütést, a csattanás visszhangzott a fülében. Ekkor azonban másik katona kirúgta Thor pajzsát a kezéből.

A harmadik támadó rálépett a csuklójára, és a földre szegezte.

A negyedik támadó előrelépett és felemelte a lándzsáját, hogy Thor mellkasába állíthassa.

Thor nagy vicsorgást hallott, és Krohn leterítette a katonát, leszorította a földre. De egy katona előrelépett kezében egy bottal, és olyan erősen elkezdte ütni Krohnt, hogy nyüsztve elvágódott, és ernyedten feküdt a hátán.

Egy másik katona lépett elő, megállt Thor fölött, és felemelte a szigonyát. Fenyegetően nézett le rá, és ezúttal nem volt senki, aki megállíthatta volna. Felkészült, hogy lesújtson Thor arcára. Ahogy ott feküdt, földnek szegezve, tehetetlenül, úgy érezte,

most már tényleg eljött a vég.

Hetedik fejezet

Gwen Godfrey oldalán térdelt a kis kunyhó fogságában oldalán Illeprával, és már nem bírta tovább. Órákon át a bátyja nyöszörgését hallgatta, figyelte, ahogy Illepra arca egyre komorabbá válik, és egyre biztosabbnak tűnt, hogy testvére meg fog halni. Annyira tehetetlennek érezte magát, hogy csak itt ül. Úgy érezte, tennie kell valamit. Bármit.

Nem csak Godfrey miatt gyötörte a bűntudat és az aggodalom, hanem Thorért is, még erősebben. Nem tudta kivenni a fejéből a gondolatot, hogy éppen most indul a csatába, amely igazából egy Gareth által állított csapda, és hamarosan meghal. Úgy érezte, valamilyen módon Thoron is segítenie kell. Megbolondul, ha csak itt ül.

Gwen hirtelen felállt, és átsietett a házon.

- Hová mész? – kérdezte Illepra, hangja rekedt volt az imák kántálásától.

Gwen felé fordult.

- Még visszajövök – válaszolta – Van valami, amit meg kell próbálnom.

Kinyitotta az ajtót és kisietett. Kint éppen ment le a nap, pislogva szemlélte az elé táruló

látványt: az égen vörös és lila csíkok kergetőztek, a második nap zöld labdaként ült a horizonton. Akorth és Fulton, becsületükre legyen mondva, még mindig őrt álltak – most

felugrottak, és aggodalommal az arcukon néztek a lányra.

- Túléli? – tudakolta Akorth.

- Nem tudom – felelte Gwen – Maradjatok itt! Álljatok őrt!

- És te hová mész? – érdeklődött Fulton.

Hirtelen támadt egy ötlete, ahogy a vérvörös égre tekintett, úgy érezte, van valami

varázslatos a levegőben. Egyetlen ember létezik, aki talán segíteni tud neki.

Argon.

Ha létezik valaki, akiben Gwen megbízik, aki szereti Thort és mindvégig hű maradt az apjához, valaki, akinek megvan az ereje, hogy valahogy segítsen rajta, az ő.

- Meg kell keresnem egy különleges valakit – mondta.

Megfordult és elsietett, át a síkságon, futásnak eredt, próbált visszaemlékezni az Argon

kunyhójához vezető útra.

Évek óta, gyerekkora óta nem járt errefelé, de emlékezett, hogy Argon a kietlen, sziklás

síkságon élt. Csak futott és futott, alig vett levegőt. A terep egyre sivárabb, szelesebb lett, a füvet kavicsok, majd a sziklák váltották fel. Süvített a szél, és ahogy haladt előre, a táj egyre kísértetiesebbé vált; már-már úgy érezte, egy csillag felszínén sétál.

Végül elérte Argon kunyhóját, kifulladásra dörömbölt az ajtón. Sehol sem látott kopogtatót, de tudta, hogy itt lakik.

- Argon! – sikította – Én vagyok az! MacGil lánya! Engedj be! Ez parancs!

Hiába ütötte az ajtót, az egyetlen válasz a szél süvítése volt.

Végül könnyekben tört ki, teljesen kimerült, tehetetlenebbnek érezte magát, mint valaha.

Üresnek érezte magát, mintha már senkihez sem fordulhatna.

Amikor a nap mélyebbre szállt az égen, és vérvöröse utat nyitott az alkonyatnak, Gwen

megfordult és elindult visszafelé, le a hegyről. Útközben letörölte könnyeit, és kétségbeesetten próbálta kitalálni, mi legyen a következő lépés.

- Kérlek, apám – mondta ki fennhangon, csukott szemmel – Adj egy jelet! Mutasd meg, hova menjek! Mondd meg, mit tegyek! Kérlek, ne hagyd, hogy a fiad meghaljon! És azt sem, hogy Thor odavesszen. Ha szeretsz, válaszolj!

Gwen csendben sétált, hallgatta a szelet, amikor hirtelen bevillant neki valami.

A tó. A Bánat Tava.

Természetesen. Ha valaki halálos beteg volt, ehhez a tóhoz mentek imádkozni. Ősi kis tó

a Vörös Erdő közepén, éig érő fák tornyosulnak körülötte. Szent helynek tartották.

Köszönöm, apám, hogy válaszoltál, gondolta Gwen.

Erősebben érezte a jelenlétét, mint eddig bármikor. Szaladni kezdett a Vörös Erdő irányába

a tó felé, amely majd meghallja a bánatát.

Gwen a Bánat Tavának partján térdelt, térde a puha vörösfenyő szőnyegen nyugodott, amely gyűrűszerűen vette körbe a vizet. Nézte a csendes tavat, a víz csendesebbnek tűnt, mint valaha, és a felkelő hold tükröződött benne. Ragyogó telihold volt, jóval kerekebb, mint amilyet valaha látott. A második nap nyugovóban volt, a hold kelőben, így egyszerre lehetett látni a naplementét és a holdfényt a Gyűrű felett. A Nap és a Hold egyszerre látszódott a tó tükrében, két ellentétes oldalán, és a lány érezte ennek a napszaknak az emelkedettségét. Ablak egy nap zárása és egy másik kezdete között, és ebben a szent időben, ezen a megszentelt helyen bármi megtörténhet.

Gwen csak térdepelt, sírt és közben imádkozott mindazért, ami számára értékes. Az elmúlt néhány nap eseményei túl soknak bizonyultak számára, és most mindent kiengedett. Imádkozott a bátyjáért, de még annál is jobban Thorért. Nem bírta elviselni a gondolatot, hogy ezen az éjjelen mindkettejüket elveszítheti, és nem marad neki más, csak Gareth. Elviselhetetlen volt arra gondolni, hogy felrakják egy hajóra, hogy hozzámenjen valami barbárhoz. Úgy érezte, minden összeomlik körülötte, és válaszokra volt szüksége. Sőt, reményre.

A királyságon belül sokan imádkoztak a Tó Istenéhez, a Fák Istenéhez, a Hegyek Istenéhez vagy a Szél Istenéhez – Gwen azonban sosem hitt ezekben. Thorral együtt azon kevesek közé tartozott, akik a többséggel ellentétben radikális utat követtek: csak egy Istenben hittek, egyetlen lényben, aki az egész

univerzumot irányítja. Ehhez az Istenhez imádkozott.

Kérlek, Istenem, kezdte. Add vissza nekem Thort! Élje túl a csatát! Meneküljön meg a csapdából! Hagyd Godfrey-t életben! És könyörgök, védj meg engem – ne engedd, hogy elvigyenek, és hozzáadjanak egy vademberhez! Bármit megteszek. Csak adj egy jelet! Mutasd meg, mit vársz tőlem!

Gwen hosszú ideig térdelt, nem hallott semmit a Vörös Erdő végtelen magas fenyőin végigsűrítő szélen kívül; hallgatta az ágak apró reccsenéseit, ahogy a feje fölött ide-oda himbálóztak, és a szél erejétől leváló tűlevelek potyogtak a vízbe.

- Gondold meg jól, miért imádkozol! – szólalt meg egy hang a háta mögül.

Megpördült, összerezett és döbbsen látta, hogy nem messze tőle áll valaki. Megijedhetett volna, de azonnal felismerte a hangot – ősi hang volt, idősebb, mint a fák, idősebb, mint maga a Föld, és a szíve hálásan dobogott, amikor rájött, hogy ki az.

Megfordult, és látta, hogy ott áll fehér köpönyegben és kámzsában, áttetsző szeme szinte átégeti, mintha egyenesen a lelkébe tekintene. Kezében a botja, a naplemente és a holdfény világítja meg.

Argon.

Felállt és szembefordult vele.

- Kerestelek – szólalt meg – Elmentem a kunyhódhoz. Hallottad, hogy kopogtatok?

- Mindent hallok – válaszolt titokzatosan.

A lány szünetet tartott, fürkészte a másik arcát, abból azonban

semmit sem tudott kiolvasni.

- Mondd meg, mit tegyek! – folytatta – Bármilyen megteszek. Kérlek, ne hagyd, hogy Thor meghaljon! Ezt egyszerűen nem engedheted.

Gwen előrelépett, és könnyörögve megragadta a csuklóját. Ahogy azonban megérintette, hirtelen égető hőség perzselte meg, amely Argon csuklójából áradt. Visszahúzta a kezét, sok volt neki ez az energia.

Argon felsóhajtott, elfordult tőle, és tett néhány lépést a tó felé. Megállt és a vizet nézte, szeme csillogott a fényben.

Gwen odament mellé, és némán állt mellette ki tudja, meddig, várta, hogy megszólaljon.

Nem lehetetlen megváltoztatni a sorsot – kezdett bele – Aki azonban ehhez folyamodik, súlyos árat kell fizetnie. Meg akarsz menteni egy életet. Nemes törekvés. De kettőt nem menthetsz meg. Választanod kell.

Megfordult, és a szemébe nézett.

Mit szeretnél inkább: hogy Thor élje túl ezt az éjszakát, vagy a testvéred? Egyiküknek meg kell halnia. Meg van írva.

Gwen elborzasztotta ez a kérdés.

Miféle választás ez? – kérdezte – Az egyik megmentésével halálra ítélem a másikat.

Ez nem igaz – válaszolt – Mindkettejüknek meg kell halnia. Sajnálom. Ez a sorsuk.

Gwen úgy érezte, mintha tört döftek volna a szívébe. Mindkettőnek meg kell halnia? Ezt elképzelni is szörnyű. Hát

lehet ennyire kegyetlen a sors?

Nem tudok választani – mondta végül remegő hangon – A szerelmem Thor iránt természetesen erősebb. De Godfrey a húsom és vérem. Nem tudom elviselni a gondolatát, hogy egyikük a másik kárára élje túl a ma éjszakát. Nem hiszem, hogy bármelyikük is ezt akarná.

Akkor mindkettejüknek meg kell halnia – felelt Argon.

A lányt elöntötte a pánik.

Várj – kiáltott, ahogy Argon meg akart fordulni.

Visszafordult és ránézett.

És mi van velem? – kérdezte – Meghalhatok én helyettük? Lehetséges ez? Túlélhetik mindketten, ha én meghalok?

Argon hosszú időn át rámeredt, mintha a valódi lényegét akarná kifürkészni.

A szíved tiszta – mondta – Te vagy a legtisztább szívű az összes MacGil közül. Az apád bölcsen döntött. Igen, jól választott...

Argon elhallgatott, miközben továbbra is a szemébe nézett. Gwen kényelmetlenül érezte magát, de nem mert félrenézni.

A választásod, az áldozatod miatt ezen az éjszakán – mondta Argon – a sors meghallgatott. Thor megmenekül ma éjjel. És a testvéred is. Te is élni fogsz. De az életed egy darabkája elvész. Ne feledd, mindennek ára van. Részlegesen meghalsz az ő életükért cserébe.

Ez meg mit jelent? – kérdezte rémülten.

Mindennek ára van – válaszolta – Van választásod. Vagy

inkább nem fizetnéd meg?

Gwen megkeményítette magát.

Megteszek bármit Thorért – felelte – És a családomért.

Argon keresztülnézett rajta.

Thorra nagyszerű sors vár – mondta Argon – Ám a sors változhat. A sorsunk a csillagainkban van megírva. De Isten is irányítja. Megváltoztathatja a sorsot. Thornak meg kellett volna hálnia ezen az éjen. Csakis miattad éli túl. Te fizeted meg az árát. És ez az ár bizony magas lesz.

Gwen többet akart megtudni, és Argon felé nyúlt, de a druida hirtelen, egy ragyogó villanás kíséretében eltűnt.

Gwen megpördült, minden irányban keresni kezdte, de már sehhol sem volt.

A lány végül megfordult, és a tavat szemlélte, amely olyan nyugodt volt, mintha semmi sem történt itt ezen az estén. Látt a tükörképét, és olyan távolinak tűnt. Hálával telt meg a szíve, és valamiféle béke szállta meg. Ugyanakkor sajnos félelmet is érzett a saját jövőjét illetően. Bármennyire is igyekezett kivenni a fejéből, nem tudott nem találgatni: vajon milyen árat fog fizetni Thor életéért?

Nyolcadik fejezet

Thor a csatatér közepén feküdt, a McCloud katonák által a földhöz szegezve, tehetetlenül. Hallotta a fegyverek csattanásait, a lovak nyerítését és a haldoklók nyöszörgéseit maga körül. A lenyugvó napot és a kelő holdat – telihold, kerekesebb, mint amelyet valaha látott – hirtelen eltakarta egy óriási harcos, aki előrébb lépett, felemelte a szigonyát, és lesújtani készült. Thor tudta, hogy ütött az utolsó órája.

Behunyta a szemét, és felkészült a halálra. Nem érzett félelmet. Csak szomorúságot. Még élni akart; meg akarta tudni, kicsoda, mi a sorsa, és legfőképp akart még egy kis időt Gwennel.

Érezte, hogy nem igazságos így meghalnia. Nem itt. Nem ilyen módon. Nem ezen a napon. Még nem jött el az ideje. Érezte. Még nem volt kész rá.

Hirtelen úgy érezte, valami növekszik benne: semmihez sem hasonlítható energia, erő. Az egész teste bizsergett és felforrósodott, ahogy egy új érzet szaladt végig rajta, a talpától kezdve, a lábán át a felsőtestéig, majd ezen keresztül a karján, míg nem az ujjbegyei is valósággal égni, szikrázni kezdtek egy energiától, amelyet alig értett. Saját magát is meglepve vadul felüvöltött, mint egy föld mélyéből felemelkedő sárkány.

Tíz férfi ereje járja át, ahogy kitört a katonák szorításából, és talpra ugrott. Mielőtt támadója lesújthatott volna a szigonnyal, Thor előrelépett, megragadta a sisakját, lefejelte, kettétörve ezzel

az orrát; aztán olyan erősen belerúgott, hogy elrepült, mintha ágyúból lőtték volna ki, és letarolt tíz férfit.

Thor újult erővel, őrzöngve megragadott egy katonát, a feje fölé emelte, majd bedobta a tömegbe, amitől egy tucat harcos úgy eldőlt, mint a tekebábu. Thor ezután kikapta a láncos buzogányt egy harcos kezéből, újra és újra meglengette feje fölött a három méteres láncsal felszerelt fegyvert, míg nem mindenki ordítani kezdett körülötte, és egy három méter sugarú körön belül mindenkit, több tucat katonát letarolt.

Thor észrevette, hogy a hatalma tovább nő, és hagyta, hogy átvegye felette az uralmat. Egyre több és több férfi közeledett felé, ő pedig felemelte és feléjük irányította a tenyerét. Döbbenetere bizsergést érzett, majd a tenyeréből jeges köd kezdett áramlani. Támadói hirtelen megálltak, és jégpáncél borította be őket. Dermedten, jégtömbként egy helyben állva maradtak.

Thor minden irányba elfordította a tenyerét, és az emberek mindenütt megfagytak; úgy nézett ki, mintha jégtömbök csúsztak volna a harcmezőre.

Thor most a bajtársaihoz fordult, és látta, hogy több katona éppen halálos ütéssel készül mérni Reece-re, O'Connorra, Eldenre és az ikrekre. Felemelte a tenyerét, és megfagyasztotta a támadókat, megkímélve fivéreit a biztos haláltól. Ők felé fordultak, szemük hálával és megkönnyebbüléssel telt meg.

A McCloud hadsereg észrevette a változást, és óvatosabban kezdtek közelíteni Thor felé. Biztonságos zóna alakult ki

körülötte, mivel az összes harcosok félt túl közel menni hozzá, mert látták, hogy több tucat társuk fagyott meg a csatatéren.

De aztán jött egy üvöltés, és egy férfi lépett elő, ötször akkora, mint a többiek. Vagy négy méter magas lehetett, és kezében a legnagyobb kardot tartotta, amelyet Thor valaha látott. Felemelte a tenyerét, hogy őt is megfagyassza – ellene azonban nem működött az ereje. Szinte félresöpörte az energiát, mint egy bosszantó rovar, és továbbra is Thor felé tartott. Thor kezdett rájönni, hogy az ereje nem tökéletes; meglepődött, és nem értette, miért nem elég erős ahhoz, hogy megállítsa ezt az embert.

Az óriás három hosszú lépéssel ott termett Thor előtt, akit megdöbbsentett a gyorsasága. Visszakézből megütötte, Thor pedig elszállt.

Csúnyán összetörte magát, és még mielőtt megfordulhatott volna, az óriás már ott is volt, két kézzel a feje fölé emelte a fiút. Eldobta, és a McCloud sereg diadalmasan felkiáltott, ahogy Thor ismét a levegőbe emelkedett, és vagy hat métert repült, mielőtt keményen a földre zuhant, aztán még gurult egy darabig. Úgy érezte, az összes bordája megrepedt.

Felnézett, látta, hogy az óriás megint lecsapni készül, és ezúttal már nem volt mit tenni. Bármilyen hatalma is volt, mostanra kimerítette.

Becsukta a szemét.

Istenem, kérlek, segíts!

Ahogy az óriás lesújtott, Thor tompa zümmögésre lett

figyelmes a fejében; ez nőttön nőtt, és a dongás hamarosan kikerült a fejből, bele a világba. Furcsa érzése támadt, még sohasem tapasztalt hasonlót; úgy érezte, eggyé válik a levegő anyagával és szerkezetével, a hajladozó fákkal és a lengedező fűszálakkal. Hangos zümmögést érzett mindenben, és ahogy felemelte a kezét, úgy tűnt, mintha ő gyűjtené össze ezt a hangot az univerzum minden sarkából, az akaratával hívná magához.

Kinyitotta a szemét, és borzasztó dongást hallott a magasban. Megdöbbsenten vette észre, ahogy egy sűrű méhraj rajzolódik ki az égen. Minden irányból özönlöttek, és ahogy felemelte a kezét, rájött, hogy ő irányítja őket. Fogalma sem volt, hogy csinálja, de tudta, hogy így van.

Az óriás felé lendítette a kezét, erre a méhraj, amelytől elsötétült az ég, elindult lefelé, és teljesen beborította az óriást. Az felemelte a kezét, hadonászott, majd elbődült, miközben a méhek csak úgy hemzsegték rajta, ezerszer megszúrták. Végül térdre rogyott, majd arccal előre esett, holtan. A föld is beleremegett teste súlyába.

Thor ezután a McCloud hadsereg felé fordította a kezét, akik a lovaikon ültek, és rémülten nézték végig a jelenetet. Menekülni akartak – de nem maradt idejük rá. Thor most feléjük intett, és a méhraj otthagya az óriást, és a sereget vette célba.

A McCloud hadsereg rettegetve felüvöltött, egy emberként megfordította a lovait, és ellovagolt, ám a méhek így is számtalanszor beléjük csíptek. Hamarosan kiürült a csatatér, olyan gyorsan eltűntek, amilyen gyorsan csak lehetett.

Néhányuknak azonban nem sikerült időben elváltázní, és sorra estek le a lovokról. A harcmező megtelt holttestekkel.

Ahogy a túlélők továbbnyargaltak, a raj üldözte őket végig a mezőn, a nagy zümmögés a paták dobogásával és a férfiak rettenettel teli kiáltozásával keveredett.

Thor teljesen el volt hűlve: pár percen belül a csatatér üres és csendes lett. Csupán a McCloud katonák nyöszörgése törte meg a csendet, akik sebesülten, egymás hegyén-hátán feküdtek. Thor körülnézett, és látta, hogy barátai kimerültek és alig kapnak levegőt; bár csúnya zúzódások és sebek borítják a testüket, úgy tűnt, alapvetően rendben vannak. Eltekintve persze a három fiútól a légióból, akiket nem ismert, és akik most a földön feküdtek holtan.

Aztán nagy dübörgésre lettek figyelmesek. Thor a másik irányba fordult, és látta, hogy a király serege kaptat fel a hegyen, feléjük vágtatnak, élükön Kendrickkel. Pillanatokon belül Thor és barátai előtt álltak, a véres harcmező magányos túlélői előtt.

Thor csak állt ott, meglepetten nézett vissza rájuk. Kendrick, Kolk, Brom és a többiek leszálltak, és lassan Thor felé indultak. Több tucat Ezüstlovag, a király seregének legnagyobb harcosai jöttek velük. Látták, hogy Thor és a többiek ott állnak egyedül, győztesen a véres csatamezőn, amelyet McCloudok holttesteinek száza borít be. Látta a csodálatukat, a tiszteletüket, áhítatukat. Látta a szemükben. Egész életében erre vágyott.

Hős volt.

Kilencedik fejezet

Erec a déli úton vágatott. Gyorsabban haladt, mint valaha, amennyire lehetett, kikerülte az úton tátongó lyukakat a fekete éjszakában. Le sem szállt a lováról, mióta értesült Alistair elrablásáról, hogy eladták rabszolgának, és elvitték Balusterbe. Képtelen volt abbahagyni az önmarcangolást. Ostoba és naiv volt, hogy megbízott a fogadósban, feltételezte, hogy tartja a szavát és teljesíti az egyezségük rá eső részét: elengedi Alistairt, miután ő megnyerte a tornát. Ha ő a szavát adta valamire, azt komolyan is gondolta, és azt hitte, mások szava is szent. Örült nagy hiba volt. És most Alistair fizeti meg az árát.

Erec szíve összeszorult, ha csak rá gondolt, ezért erősebben kezdte sarkantyúzni a lovát. Egy ilyen gyönyörű és kifinomult hölgynek először meg kell tapasztalnia a szégyent, hogy annak a fogadósnek dolgozzon – és most meg eladják rabszolgának, sőt, szajhának. Nagyon feldühítette már a gondolat is, és nem tehetett róla, de valahogy még felelősnek is érezte magát: ha ő nem bukkan fel az életében, nem ajánlja föl, hogy elviszi onnan, a fogadósnek talán eszébe sem jut ilyenre vetemedni.

Erec vágatott az éjszakában, lova patáinak dobogása és az állat lélegzetvételei állandó háttérzajként töltötték meg a fülét. A ló több mint kimerült volt, és Erec aggódott, hogy mindjárt összerogy alatta. Erec a torna után egyenesen a fogadóba indult, egy perc szünetet sem tartott, és már ő is olyan fáradt és megviselt

volt, hogy attól félt, lecsúszik a lováról. De erővel nyitva tartotta a szemét, kényszerítette magát, hogy ébren maradjon, ahogy a telihold utolsó sugarainak fényében lovagolt délre tartva, Baluster felé.

Sok történetet hallott már Balusterről, bár még sosem járt ott. A szóbeszéd alapján ez a hely a szerencsejátékról, az ópiumról, a szexről és minden elképzelhető bűnös dologról volt híres a királyságon belül. Ide özönlött a söpredék a Gyűrű négy sarkából, hogy mindenféle sötét, mocskos dologban vegyen részt. Ez a hely a szöges ellentéte annak, ami ő volt. Sosem szerencsejátékozott és csak ritkán ivott, szívesebben töltötte az idejét kiképzéssel és képességeinek fejlesztésével. Nem értette az olyan típusú embereket, akik a henyélést és a tivornyázást választották, mint ahogy a gyakran Balusterbe látogatók. Nem volt jó előérzete azzal kapcsolatban, hogy ide kell jönnie. Semmi jó nem származhat belőle. Már a pusztá gondolata, hogy a lány egy ilyen helyen van, összefacsarta a szívét. Tudta, hogy gyorsan meg kell mentenie, és messzire vinni innen, mielőtt még valami visszafordíthatatlan történne vele.

Ahogy a Hold ereszkedett az égen, az út kiszélesedett és könnyebben járhatóvá vált, Erec megpillantotta a várost: a végtelen számú fáklya, amely megvilágította a falait, máglyához hasonlatossá tette. Erec nem volt meglepve: az a hír járja, hogy a lakói egész éjszaka fent szoktak maradni.

Erec még gyorsabban kezdett el vágtni, ahogy a város közelébe ért, és végre áthaladt egy kis fahídon, amelynek

mindkét oldalán fáklyák égtek. Álmos őrszem bóbiskolt a helyén, felugrott, ahogy a lovag elviharzott mellette. Az őt utánakiáltott: „HÉ!”

Erec azonban nem lassított. Ha a férfi össze is szedné a bátorságát, hogy üldözőbe vegye – amit Erec erősen kétlett – akkor ő gondoskodna róla, hogy ez legyen az utolsó dolog, amit tett.

Áthaladt a város óriási, nyitott bejáratán, amelyet négyszögben, alacsony, ódon kőfalak határoltak. Ahogy belépett, végignyargalt a szűk utcákon, amelyek mentén végig fáklyák lobogtak, fényük bevilágította az utcákat. Az épületeket egymáshoz közel építették, így az egész városnak szűk, klausztrófóbiás jelleget adtak. Az utcák tömve voltak emberekkel, szinte mindenki részegnek tűnt, ide-oda dülöngélt, hangosan kiáltoztak, lökdösődtek. Olyan volt az egész, mint egy nagy mulatozás. És minden egyes létesítmény vagy kocsmá volt, vagy játékbarlang.

Erec tudta, ez lesz az a hely. Akár ki is szúrhatja valahol Alistairt. Nagyot nyelt, remélte, hogy nem késett el.

Fellovagolt egy viszonylag nagynak tűnő tavernához a város központjába, átverekedte magát az embereken, és úgy gondolta, ez a hely jó lesz kezdésnek.

Leugrott a lováról és besietett, könyökével utat tört magának az italtól duhajkodó tömegben, és a fogadóshoz ment, aki hátul, a szoba közepén állt. Felírogatta a vendégek nevét, elvette tőlük a pénzt, majd elirányította őket a szobájuk felé. Vékony kis ember

volt erőltetett mosollyal, izzadt, és dörzsölte a tenyerét, miközben a pénzt számolta. Felnézett a lovagra, arcán letörölhetetlen vigyor.

- Egy szobát, uram? – kérdezte – Vagy talán nőt?

Erec megrázta a fejét és közelebb húzódott a férfihoz, hogy megértse, amit mondani akar ebben a hangzavarban.

- Egy kereskedőt keresek – szólalt meg – Egy rabszolga-kereskedőt. Savariából érkezett úgy egy napja. Értékes szállítmányt hozott. Emberi szállítmányt.

A férfi megnyalta az ajkait.

- Amit kérsz, értékes információ – kezdte –Én megadhatom neked, pont olyan könnyen, mintha szobát adnék ki.

Előrenyúlt és összedörzsölte az ujjait, jelezve, hogy fizetséget vár, majd tartotta a markát.

Erecre bámult és vigyorgott, felső ajka felett izzadtságcseppek gyülekeztek.

Erecet undorodott ettől az embertől, de szüksége volt az információra, és nem akarta vesztegetni az idejét, ezért az erszényébe nyúlt, és hatalmas aranypénzt tett a kezébe.

A fogadós szeme elkerekedett, ahogy az érmét vizsgálgatta.

- A király aranya – jegyezte meg lenyűgözve.

Tisztelettel és csodálattal mérte végig Erecet.

- Csak nem egészen Királyudvarhelyről lovagoltál ide? – tudakolta.

- Ebből elég – jelentette ki Erec – Én teszek fel kérdéseket. Kifizettelek. Most mondd meg, hol találom a kereskedőt!

A férfi megnyalta néhányszor a száját, majd közelebb hajolt.

- A férfit, akit keresel, Erbotnak hívják. Hetente egyszer jön egy újabb adag örömlánnyal. A legjobb áron adja el őket. Biztosan megtalálod a lebujában. Menj végig ezen az utcán, ott van a létesítménye. De ha a lány, akit keresel, ér valamit, elképzelhető, hogy már elvitték. Az ő szajháit viszik, mint a cukrot.

Erec megfordult, indulni készült, amikor meleg, nyirkos kezet érzett a csuklóján.

Visszafordult, és meglepetten látta, hogy a fogadós az.

- Ha kurvát keresel, miért nem próbálsz ki egyet az enyémekek közül? Vannak olyan jók, mint az övé, de fele áron adom őket.

Erec megvetően nézett az emberre, magában forrongott. Ha több ideje lett volna, talán meg is

öli, csak, hogy megszabadítsa a világot egy ilyen szennyről. De átgondolta, és úgy döntött, nem éri meg a fáradságot.

Kihúzta a kezét a szorításából, és közelebb hajolt.

- Csak még egyszer tedd rám a mocskos mancsod – és azt fogod kívánni, bár ne tetted volna. Most pedig két lépést hátra, vagy keresek egy jó helyet ennek a tőrnek a kezemben.

A fogadós lenézett, a szeme most a félelemtől nyílt tágra, és tett néhány lépést hátra.

Erec megfordult, és kiviharzott a szobából, könyökével utat törve magának arrébb taszítva

néhány kocsmatölteléket, majd kilépett a dupla ajtón. Még sosem undorodott ennyire az emberektől.

Felpattant a lovára, aki épp hangosan nyerített és prüszkölt néhány részeg járókelőre, akik bámulták – és semmi kétség, el akarták kötni. Azon gondolkodott, vajon tényleg megpróbálták volna-e, ha nem ér vissza időben, és hogy legközelebb jóval erősebben fogja kikötni az állatot. Nem akarta elhinni, hogy ez a város ennyire romlott. Warfkin harci ló volt, így biztos volt benne, hogy ha bárki is megpróbálta volna ellopni, halálra rúgta volna az illetőt.

Belevágta a sarkantyúját, és levágtatott vele a szűk utcán, próbálta kikerülni a sokaságot. Késő éjjelre járt, ám az utcákat egyre inkább ellepték az emberek mindenféle rasszból keveredtek egymással. Néhány részeg üvöltözött neki, hogy túl gyorsan haladt el mellettük, de nem törődött velük. Érezte Alistair közelségét, és semmi sem állította meg, amíg vissza nem kapja a lányt.

Az utca kőfalban végződött, és jobbról az utolsó épület volt a taverna. Kissé megdőlő fehér agyagfalaival és zsúpfedeles tetejével úgy tűnt, látott már jobb napokat is. A törzsvendégek külsejéből, akiket látott, érezte, hogy ez a megfelelő hely.

Leugrott a lováról és jó erősen kikötötte egy póznához, majd berontott. Ahogy beért, földbe gyökerezett a lába a látványtól.

Bent félhomály volt. A nagy termet nem is világította meg más, csak néhány pislákoló fáklya a falakon, és távolabb, a sarokban a kandallóban szendergő tűz. Mindenütt szőnyegek, amelyeken rengeteg nő feküdt hiányos öltözetben, vastag kötelekkel egymáshoz és a falhoz kötözve. Úgy tűnt,

mindegyiküket elbódították – Erec érezte az ópium illatát a levegőben, és látta, hogy egy pipa is körbejár. Néhány jól öltözött férfi járkált a szobában, időnként belerúgva és löködve a nőket, mintha tesztelnék az árut, és azon tanakodnának, mit vegyenek meg.

A szoba távoli sarkában ült egy férfi egy kis, vörös bársonyszékben. Selyem köntöst viselt, mindkét oldalához nők voltak láncolva. Mögötte óriási, izmos férfiak álltak, arcukon számtalan sebhely, még Erecnél is magasabbak és szélesebbek voltak, és úgy néztek ki, mint akik örömmel megölnének bárkit.

Erec próbálta feldolgozni a jelenetet, és rájött, tulajdonképpen mi is folyik itt: ez egy szexbarlang, ezeket a nőket meg lehet vásárolni, a sarokban trónoló férfié a hely, ő vette meg Alistairt – és valószínű, a többi nőt is. Most ébredt rá, hogy akár Alistair is itt lehet ebben a szobában.

Akcióba lendült, eszeveszetten végigsietett a nők sorain, és mindegyiknek jól megnézte az arcát. Több tucat nő volt a teremben, néhányan eszméletlenül, és olyan sötét volt bent, hogy elsőre nehéz lett volna megmondani, itt van-e Alistair. Egyik arcot a másik után vizsgálta, sétált a sorok között, amikor hirtelen egy óriási tenyér csapott a mellkasát.

- Fizetél má'? – jött egy barátságtalan hang.

Erec felnézett és egy hatalmas férfit látott maga fölé magasodni, aki fenyegetően nézett lefelé.

- Ha a nőket akarod bámulni, fizetned kell – morajlotta a férfi – Ezek a szabályok.

Erec gúnyosan vigyorgott vissza a férfira, érezte, hogy gyűlölet sarjad benne, aztán még mielőtt a férfi egyet pisloghatott volna, felnyúlt és tenyéréllal nyelőcsövön vágta.

A férfi zihált, a szeme tágra nyílt, majd térdre rogyott, és a torkát szorongatta. Erec halántékon könyökölte, mire az arccal előre vágódott a földre.

A lovag gyorsan végigsétált a sorok között, kétségbeesetten kutatta Alistair arcát, de sehol sem látta. Nem volt itt.

Szíve hevesen vert, ahogy a szoba sarkába sietett az idősebb férfihoz, aki végignézte a jelenetet.

- Találtál valamit, ami tetszik? – kérdezte – Valamit, amire licitálnál?

- Egy nőt keresek – kezdte Erec megacélozva a hangját, és próbált higgadt maradni – és csak egyszer mondom el. Magas, hosszú, szőke haja van és kékeszöld szeme. A neve Alistair. Savariából hurcolták el egy-két nappal ezelőtt. Azt mondták, ide hozták. Igaz ez?

A férfi lassan megrázta a fejét, és vigyorgott.

- Attól tartok, az áru, amit keresel, már elkelt – mondta – De valóban szép darab volt. Jó az ízlésed. Válassz egy másikat, és engedek az árból.

Erec tekintete szikrázott a dühtől, és olyan haragot érzett magában, amelyet még sosem.

- Ki vitte el?

A férfi mosolygott.

- Te aztán nagyon ragaszkodsz ahhoz a rabszolgához.

- Nem rabszolga, hanem a feleségem.

A férfi megdöbbenve nézett vissza rá – aztán hirtelen hátravetette a fejét, és hahotázni kezdett.

- A feleséged! Hát ez jó. Most már biztos nem, barátom. Ő már valaki más játékszere.

Ezután elsötétült az arca, gonosz grimasz jelent meg az arcán, és jelzett a csatlósainak, hozzátéve:

- Most pedig szabaduljatok meg ettől a kis senkitől!

A két izomagyú ember elindult felé, és olyan gyorsan támadtak rá két oldalról, hogy az

Erecet is meglepte, előrenyúltak, hogy megragadják a mellkasát.

Fogalmuk sem volt azonban, kivel állnak szemben. A lovag mindkettőnél gyorsabb volt,

kitért előlük, megragadta az egyik csuklóját, hátracsavarta, amíg a férfi a hátára nem esett, közben pedig a másik torkába könyökölt. Előrelépett és beleöklözött a földön fekvő légcsővébe, majd előrehajolt és lefejelte a másikat, aki a nyakát szorongatta, őt is leterítve ezzel.

A két férfi eszméletét veszve feküdt, Erec átlépett rajtuk, és a fogadóshoz fordult, aki már remegett a székében, és szeme rémülettel telt meg.

Erec előrenyúlt, megragadta a hajánál fogva, hátrahúzta a fejét, és tört szorított a nyakához.

- Mondd meg, hol van, és talán életben hagylak – acsargott.
A férfi dadogott.

- Megmondom, megmondom, de csak az idődet vesztegeted – felelte – Eladtam egy uraságnak. Saját lovagserege és kastélya van. Nagyon befolyásos ember. Még sosem foglalták el a kastélyát. Sőt, külön hadsereg áll a rendelkezésére. Nagyon gazdag – mindig egy sereg zsoldos licitál a nevében. Minden lányt, akit megvesz, meg is tart. Semmi esély rá, hogy kiszabadítsd a lányt. Szóval inkább menj vissza oda, ahonnan jöttél! Ő már elveszett.

Erec még szorosabban a nyakához nyomta a pengét, egészen addig, amíg ki nem serkent a vére, és fel nem kiáltott.

- Hol lakik ez a hadúr? – morogta, kezdte elveszíteni a türelmét.

- A kastélya a város nyugati részében található. Menj át a város nyugati kapuján, és kövesd az utat egészen addig, amíg el nem fogy! Látni fogod a kastélyt. De már mondtam, csak időpocsékolás. Jó pénzt adott a lányért – többet, mint amennyit ér.

Erec besokallt. Nem várt tovább egy pillanatot sem, hanem átvágta a kereskedő torkát,

kioltva az életét. Vére mindent beszennyezett, ahogy a férfi lecsúszott a székéből, holtan.

Erec lenézett a holttestre, az ájult szolgálaira és undorodott ettől az egész helytől. El sem hitte, hogy ilyen létezhet.

Végigment a szobán, és elkezdte elvágni a nők köteleit, a

vastag zsinegeket, egyenként

szabadon engedve őket. Néhányan felugrottak, és az ajtóhoz rohantak. Hamarosan az összes nő szabad lett, és mind az ajtóhoz szaladtak. Páran túlságosan el voltak kábítva ahhoz, hogy felkeljenek, nekik a többiek segítettek.

- Akárki is vagy – mondta egy nő Erecnek az ajtóban állva – Isten áldjon. Akárhova is mész, az égiek segítsenek utadon!

Erec-nek jólesett a hála és az áldás; és olyan érzése támadt, akárhová is megy, szüksége lesz rá.

Tizedik fejezet

Hajnalodott. Napfény áradt be Illepra kunyhójának aprócska ablakain, simogatta Gwendolyn szemhéját, és lassan felébresztette a lányt. Az első nap tompa narancssárga fénye cirógatta, és felébresztette a hajnal csendjében. Pislogott néhányat, először azt sem tudta, hol van. Aztán eszébe ötlött: Godfrey.

Gwen a házikó padlóján aludt el, egy halom szalmán a fiú ágya közelében. Illepra közvetlenül Godfrey mellett feküdt, és mindhármuknak hosszú éjszakája volt. Godfrey egész éjszaka nyöszörgött, dobálta magát, forgolódott, és Illepra szüntelenül a gondját viselte. Gwen ahogy csak tudott, próbált neki segíteni: vizes ruhát hozott, kicsavarta és Godfrey homlokára helyezte őket. Odaadta Illeprának a gyógynövényeket és balzsamokat, amelyeket gyakran kért. Az éjszaka végtelennek tetszett; Godfrey sokszor felkiáltott, és Gwen biztos volt benne, hogy haldoklik. Többször is az apjukat hívta, és ez egy kicsit megnyugtatta Gwent. Érezte az édesapjuk jelenlétét, ahogy közöttük lebeg. Nem tudta, vajon azt akarja-e, hogy a fia éljen – a kapcsolatuk mindig annyira feszültséggel teli volt.

Gwen azért is éjszakázott itt, mert nem tudta, hova menjen. Nem érezte biztonságosnak, hogy a kastélyba visszatérjen, és egy fedél alatt aludjon a bátyjával; itt biztonságban érezte magát, Illepra gondoskodása mellett, úgy, hogy Akorth és Fulton őrt

állnak az ajtónál. Sőt olyan érzése volt, senki sem tudja, hogy hol van, és ez jól is volt így. Ezenkívül az utóbbi néhány napban megkedvelte Godfrey-t, rátalált egy testvérre, akit eddig egyáltalán nem ismert, és fájt arra gondolni, hogy esetleg elveszíti.

Gwen talpra ugrott, odasietett Godfrey-hoz, a szíve majd kiugrott, azon gondolkodott, vajon életben van-e még. Egy része valamiért úgy gondolta, ha reggel felébred, túlélte, ha nem, akkor vége. Illepra is felállt és odasietett. Valamikor az éjjel ő is elalhatott; Gwen nem is hibáztatta érte.

Mindketten Godfrey mellett térdeltek, amikor a fény megtöltötte a kunyhót. Gwen megfogta bátyja csuklóját, és kissé megrázta, Illepra pedig a homlokára tette a kezét. Lehunyta a szemét, és sóhajtott – Godfrey szeme hirtelen kipattant. Illepra meglepetten húzta vissza a kezét.

Gwen is elámult. Nem is számított rá, hogy Godfrey kinyitja a szemét. Megfordult és ránézett.

- Godfrey?- szólította meg.

Hunyorgott, becsukta a szemét, majd újra kinyitotta; aztán a legnagyobb megdöbbenésére,

a könyökére támaszkodott, és rájuk nézett.

- Hány óra? Hol vagyok?

Hangja ébernek, egészségesnek tűnt, és Gwen még sosem érezte magát ennyire

megkönnyebbültnek. Illeprával együtt szélesen elmosolyodott.

Gwen előrehajolt és megszorongatta testvérét, kapott tőle egy

nagy ölelést, aztán újra hátradőlt.

- Életben vagy! – kiáltott fel.

- Még jó – mondta – Miért ne lennék? Ő kicsoda? – kérdezte

Illepra felé fordulva.

- A nő, aki megmentette az életed – felelt Gwen.

- Megmentette az életem?

Illepra a földet nézte.

- Csak segítettem egy kicsit – mondta szerényen.

- Mi történt velem? – faggatózott Godfrey rémulten – Az utolsó, amire emlékszem, hogy a sörházban iszogattam, aztán...

- Megmérgezték – vágott közbe Illepra – Méghozzá egy nagyon ritka és erős méreggel. Évek óta nem találkoztam ilyennel. Szerencséd, hogy élsz. Igazából te vagy az egyetlen, akiről tudok, hogy túlélte. Valaki biztosan a gondodat viseli ott fenn.

Szavai hallatán Gwen tudta, hogy igaza van, és rögtön az apjára gondolt. A nap egyre

erősebben tűzött be az ablakon, és érezte, hogy az apjuk velük van. Ő akarta, hogy Godfrey éljen.

- Jó szolgálatot tesz neked – jegyezte meg Gwen mosolyogva – Megígérted, hogy nem iszol több sört. Látod, mi történt.

Húgához fordult, és rámosolygott; arcába visszatért az élet, és ez nagy megkönnyebbüléssel

töltötte el Gwent. Godfrey visszatért közéjük.

- Megmentetted az életem – mondta neki őszintén.

Most Illeprához fordult.

- Ketten mentettétek meg – tette hozzá – Nem tudom, hogy hálálhatnám meg ezt valaha is.

Ahogy Illeprára nézett, Gwen észrevett valamit – volt valami a tekintetében, ami több volt, mint hála. Megfordult, és Illeprára pillantott, és látta, hogy elpirulva a földet nézi – és Gwen rájött, hogy tetszenek egymásnak.

Illepra gyorsan megfordult és átvágott a szobán, hátat fordítva nekik egy bájitallal kezdett el

foglalatoskodni.

Godfrey újra Gwenre nézett.

- Gareth? – kérdezte, hirtelen elkomolyodva.

A lány bólintott. Értette, mire gondol.

- Szerencsés vagy, hogy nem vagy halott– mondta – Firth már az.

- Firth? – Godfrey meglepetten vitte fel a hangját – Halott? Hogyan?

- Felkötette. Te lettél volna a következő.

- És te?

Gwen vállat vont.

- Az a terve, hogy férjhez ad. Eladott a nevarunoknak. Úgy tűnik, épp úton vannak, hogy elvigyenek.

Godfrey felháborodva felült.

- Sosem engedném! – kiáltotta.

- Ahogy én sem. Kitalálok valamit.

- De Firth nélkül nincs bizonyítékunk. Nem tudjuk legyőzni. Gareth szabad marad.

- Megtaláljuk a módját – válaszolta – Megtaláljuk a

A konyhóba hirtelen fény áradt, ahogy kinyílt az ajtó. Akorth és Fulton csörtetett be rajta.

- Hölgyem – kezdte Akorth, majd észrevette Godfrey-t.

- Te rohadék! – ordított fel örömeiben – Tudtam! Az életben mindent elcsalsz – biztos voltam benne, hogy a halált is megcsalod!

- Tudtam, hogy nincs az a sör, ami téged lesöpör! – tette hozzá Fulton.

A fiúk odaszaladtak hozzá, Godfrey kiugrott az ágyból, és összeölelekeztek.

Aztán Akorth komoly hangon Gwenhez fordult.

- Hölgyem, elnézést, hogy zavarlak, de észrevettünk egy csapat katonát a horizonton. Felénk tartanak.

Gwen riadtan nézett rájuk, kirohant, a többiek a nyomában. Lehúzta a fejét, és hunyorgott az erős napfényben.

A csoport a ház előtt álldogált, és figyelte, ahogy egy csapat Ezüstlovag vágázik a konyhó felé. Fél tucat ember közeledett teljes sebességgel, kétségkívül feléjük tartottak.

Godfrey a kardjáért nyúlt, Gwen azonban megállította a kezét.

- Ezek nem Gareth emberei, hanem Kendrické. Biztos vagyok benne, hogy békés szándékkal érkeznek.

A katonák odaértek hozzájuk, rögtön leugrottak a lovukról, és letérdeltek Gwendolyn előtt.

- Hölgyem – kezdte a vezetőjük – Nagyszerű híreket

hozunk. Visszaszorítottuk a McCloudokat! Bátyád, Kendrick biztonságban van, ő kérte, hogy adjam át neked ezt az üzenetet: Thor jól van.

Gwen könnyekben tört ki a hír hallatán, szíve hálával és megkönnyebbüléssel telt meg.

Előrelépett, és megölelte Godfrey-t, aki visszaölelte. Úgy érezte, az élete visszatért a normális kerékvágásba.

- Mindannyian visszajönnek ma – folytatta a hírnök – és nagy mulatságot csapunk Királyudvarhelyen!

- Ezek valóban remek hírek! – kiáltott fel Gwen.

- Hölgyem – mondta egy másik mély hang, és Gwen megpillantott egy urat, egy híres-neves harcost, Srogot, a nyugat megkülönböztető jegyeként viselt vörösébe öltözve. Gyerekkora óta ismerte. Közel állt az apjához. És most őelőtte térdelt. Ez zavarba hozta.

- Kérlek, uram – szólt – ne térdelj le előttem!

Híres férfi volt, nagyhatalmú úr, akinek több ezer katona állt a szolgálatában, és a saját

városát, Sziléziát uralta, amelyet a nyugat erődjeként tartanak számon. Szokatlan város, amely a Szakadék szélénél egy sziklába épült. Gyakorlatilag bevehetetlen volt. Srog egyike volt azon keveseknek, akikben az apja bízott.

- Azért jöttem ide ezekkel az emberekkel, mert hallottam, hogy nagy változások vannak folyamatban Királyudvarhelyen – mondta mindent tudóan – A trón helyzete bizonytalan. Egy új uralkodóra – mégpedig kemény, igazi uralkodóra – van szükség

a mostani helyett. A fülembé jutott édesapád akarata, miszerint téged szánt a trónra. Apád olyan volt, mintha a fivérem lett volna, és az ő szava számomra szent. Ha ez volt az akarata, akkor ez az enyém is. Azért jöttem, hogy tudassam veled, ha trónra kerülsz, az embereim felesküdnék rád. Azt tanácsolom, cselekedj minél előbb. A mai nap eseményei bebizonyították, hogy Királyudvarhelynek új uralkodóra van szüksége.

Gwen csak állt tátott szájjal, hirtelen azt se tudta, mit válaszoljon. Nagy megtiszteltetésnek érezte és végtelenül büszke volt, ugyanakkor sok is volt neki ez az egész.

- Köszönöm, uram – mondta – Hálás vagyok a szavaidért és az ajánlatodért. Jól megfontolom. Most azonban másra sem vágyom, mint hogy itthon üdvözölhessem a bátyámat és Thort.

Srog meghajtotta a fejét, közben egy kürt hangzott fel. Gwen felnézett és már látta is a

porfelhőt: nagy hadsereg közeledett. Egyik kezével eltakarta maga elől a napot, a szíve szárnyalt. Már innen érezte, kik azok. Az Ezüstcsapat, a király emberei.

Élükön pedig nem más, mint Thor.

Tizenegyedik fejezet

Thor a sereggel lovagolt, több ezer katona tartott egy emberként győzedelmesen Királyudvarhely felé. Még mindig alig hitte el, ami történt. Büszke volt magára, büszke, hogy még akkor is kitartott, amikor a csata kimenetele már eldöntöttnek látszott. Nem süppedt félelembe, hanem szembenézett azokkal a harcosokkal. És még mindig meg volt döbbenve, hogy valahogy túlélte ezt az egészet.

Az egész csata szürreálisnak tűnt, és annyira hálás volt, hogy képes volt használni az erejét – bár össze is volt zavarodva, mivel az erői nem mindig működött. Nem értette őket, sőt ami még rosszabb, fogalma sem volt, honnan jönnek, és hogyan hívhatja elő őket. Most még jobban tudatosult benne, mint eddig bármikor, hogy az emberi képességeire is meg kell tanulnia hagyatkozni – hogy tőle telhetően ő legyen a legjobb harcos, a legjobb katona. Kezdett ráeszmélni, hogy ehhez mindkét oldalára szükség van – a harcosra és a varázslóra egyaránt – már ha egyáltalán az volt.

Éjszaka lovagoltak Királyudvarhely felé, Thor elképesztően elfáradt, ám izgatott is volt. Az első nap előbukkant a horizonton, a hatalmas ég a sárga és rózsaszín árnyalataiban pompázott. Olyan érzés volt, mintha most látná a világot először. Még sosem érezte magát ilyen elevennek. Körülötte a barátai, Reece, O'Connor, Elden és az ikrek; Kendrick, Kolk,

és Brom; és több százan a légióból, az Ezüstcsapatból és a király seregéből. Ahelyett, hogy hátul bújt volna meg, most a középpontban lovagolt, társai által körülölelve. A csata óta mind másképp néztek rá. Most csodálatot vett észre nemcsak légiós társai, hanem az igazi, felnőtt, tapasztalt harcosok szemében is. Egymaga szállt szembe az egész McCloud hadsereggel, és ő fordította meg a háború menetét.

Thor boldog volt, hogy egy légiós bajtársát sem hagyta cserben. Örült, hogy a barátai többé-kevésbé épségben vészelték át a csatát, és kissé büntudata volt a két, csatában elesett fiú miatt. Bár nem ismerte őket, azt kívánta, bárcsak őket is megmenthette volna. Véres, kegyetlen csata volt, és még most is, ahogy hazafelé lovagoltak, Thornak többször bevillantak az ütközet képei, a különböző fegyverek és a harcosok, akik rárohantak. A McCloudok ádáz emberek voltak, szerencséje volt; de ki tudja, legközelebb is ilyen szerencséje lesz-e. Ki tudja, hogy képes lesz-e újra megidézni ezeket az erőket. Nem tudta, visszatérnek-e valaha is. Válaszokra volt szüksége. És arra, hogy megtalálja az édesanyját. Meg kellett tudnia, ki is ő valójában. Fel kell kutatnia Argont.

Krohn szűkölt a háta mögött. Gazdája hátrahajolt és megsimogatta a fejét, Krohn válaszul megnyalta a tenyerét. Thor megkönnyebbült, hogy Krohn jól van. Thor levitte a csataterőről, és odakötözte a lova hátára maga mögé. Úgy tűnt, Krohn képes járni, de Thor azt akarta, hogy pihenjen és nyerje vissza az erejét a hosszú visszaútra. Az ütés, amelyet Krohn kapott, rettenetes

volt, és Thor úgy látta, talán egy bordája is eltörött. Alig tudta kifejezni háláját Krohnnak, akiről úgy érezte, inkább a testvére, mint az állata, és aki már többször is megmentette az életét.

Ahogy felértek a hegyre, eléjük tárult az egész királyság képe. Megpillantották Királyudvarhely burjánzó, dicsőséges városát, több tucat toronnyal és csúccsal, ősi kőfalaival és súlyos felvonóhídjával, boltíves kapuival. Látták a több száz katonát, akik őrt álltak a mellvéden és az úton, a lágyan hömpölygő szántóföldeket és természetesen a középén magasodó királyi várat. Thor rögtön Gwenre gondolt. Miatta tartott ki a harcban; ő adott az életének okot és a célt. Tudván, hogy őt törbe csalták, Thor hirtelen a lány sorsa miatt is aggódni kezdett. Remélte, hogy minden rendben vele, és hogy bármily erők mozgatták is a szálakat, Gwent érintetlenül hagyták.

Thor éljenzést hallott a távolból, és látott valami csillogót a fényben, és ahogy hunyorgott a dombtetőn, rájött, hogy nagy sokaság gyűlt össze Királyudvarhely előtt. Az út szélén álltak és zászlókat lengettek. Azért jöttek, hogy őket üdvözljék.

Valaki megfújta egy kürtöt, és Thor megértette, hogy szívesen látják itthon. Életében először nem érezte magát kívülállónak.

- Azok a kürtök érted szólnak – mondta Reece, aki mögötte lovagolt, megveregette a hátát, és valamiféle új tisztelettel nézett rá – Te vagy a csata bajnoka. A nép hőse lettél.

- Gondoljatok csak bele, valaki közülünk, aki még csak a légió tagja visszaverte az egész McCloud sereget – tette hozzá O'Connor büszkén.

- Az egész légiónak nagy becsületet szereztél – szólalt meg Elden – Kénytelenek lesznek komolyabban venni minket.
- És azt még nem is mondtuk, megmentetted az életünket – tette hozzá Conval.

Thor vállat vont. Bár nagyon büszke volt, nem akarta, hogy a siker a fejébe szálljon.

Tisztában volt vele, hogy ő is ember: esendő, sebezhető, mint bármelyikük. És hogy a csata máshogy is végződhetett volna.

- Csak azt tettem, amire kiképeztek – válaszolt – Amire mindannyiunkat kiképeztek. Nem vagyok jobb, mint más. Egyszerűen csak szerencsém volt ma.

- Azt kell, hogy mondjam, ez több volt mint szerencse – válaszolta Reece.

Lassan ügettek tovább végig a Királyudvarhelybe vezető fő úton. Az út egyszer csak megtelt

emberekkel, akik csak úgy özönlöttek be a vidéki falvakból, éljeneztek, kék-sárga lobogókat lengettek, a MacGilek színét. Thor rájött, hogy a tiszteletükre rendezett parádéba csöppentek. Az egész udvar kijött őket ünnepelni, látta a megkönnyebbülést és örömet az arcukon. Most már értette, miért: ha a McCloud hadsereg közelebb jön, mindent elpusztítottak volna. Keresztüllovagoltak az embertömegeken, át a fahídon, dobogtak a lovak patái. Áthaladtak a boltíves kőkapun, az alagúton, ahol koromsötét volt, majd kijöttek a másik oldalon, és már ott is voltak – találkoztak az ujjongó tömeggel. Zászlókat lengettek és cukrot dobáltak, és még egy zenekar is rázendített, ütötték a

cintányérok, verték a dobot, az emberek pedig táncra perdültek az utcákon.

Thor és társai leugrottak a lovukról, amikor a sűrű tömegben már képtelenség volt lovagolni. Khront is levette a lóról. Figyelte, ahogy sántikál, majd elindul; most már úgy tűnt, képes járni. Thor megkönnyebbült. Khron megfordult, és megnyalogatta gazdája tenyerét.

Csoportjuk a köztér felé sétált, Thort minden oldalról ismeretlen emberek ragadták meg és kezdték el ölelgetni.

- Megmentettél minket! – kiáltott neki egy idősebb férfi – Felszabadítottad a királyságunkat!

Thor megpróbált válaszolni, de hangját elnyelte a több száz ember üdvözlő kiáltása és kiáltozása

körülöttük, és az egyre hangosabb muzsika. Hamarosan söröshordókat gurítottak az utcára, és az emberek inni, énekelni és hahotázni kezdtek.

Thornak azonban csak egy valaki járt a fejében: Gwendolyn. Látnia kellett. Végigpásztázta az arcokat, remélve, hogy megpillantja, biztos volt benne, hogy itt lesz – de lesújtva vette tudomásul, hogy nem találja.

Valaki megkocogtatta a vállát.

- Azt hiszem, a nő, akit keresel, arra lesz – mondta Reece, a másik irányba mutatva.

Thor megfordult és felragyogott a szeme. Egy lány lépkedett felé szaporán, arcán nagy, megkönnyebbült mosoly, és úgy nézett ki, mint aki egész éjjel

nem aludt. Gwendolyn volt az.

Gyönyörűbb volt, mint valaha. Egyenesen Thor karjaiba vetette magát. Felugrott és átölelte, a fiú is jó erősen magához szorította, miközben megpörgette a tömegben. Gwen belekapaszkodott, a világért sem engedte volna el. Thor érezte, hogy forró könnyei végigfolynak a nyakán. Érezte a szerelmét, és ő is ugyanúgy érzett.

- Istennek hála, életben vagy – mondta a lány túlradó örömmel.

- Egész végig csak rád gondoltam – válaszolt, miközben szorosan magához ölelte. Most, hogy végre a karjában tarthatta, minden olyan szépnek tűnt.

Lassan elengedte, a lány pedig felnézett rá, és csókban forrtak össze. Hosszan csókolták

egymást, miközben a tömeg örvénylett körülöttük.

- Gwendolyn! – kiáltott oda Reece boldogan.

A lány megfordult és megölelte öccsét, aztán Godfrey lépett elő, és megszorongatta Thort,

majd Reece-t. Nagy családi összejövetel volt, és Thornak olyan érzése támadt, mintha valamilyen szinten ő is a része lenne, mintha máris ők lennének a családja. Egyesítette őket a néhai MacGil király iránti szeretetük – és a gyűlöletük Gareth iránt.

Krohn is előjött, és ráugrott Gwendolynra, aki nevetve hátrahőkölt és megölelte az állatot, aki már az arcát nyalogatta.

- Minden nappal egyre nagyobbra nősz! – kiáltotta – Hogy köszönhetném meg neked, hogy vigyázol Thorra?

Krohn felugrált rá, míg végül nevetve meg nem lapogatta.

- Menjünk innen! – mondta Gwen Thornak, miközben minden oldalról összenyomta őket a tömeg. Felnyúlt és megfogta a kezét.

Thor már éppen követni akarta, amikor hirtelen néhány Ezüstlovag ért Thor mögé

megragadták és a levegőbe emelték a fejük fölé, majd a vállukra ültették. Ahogy Thor a levegőbe emelkedett, a tömeg életetni kezdte:

- THORGRIN! – skandálták.

Thort körbe-körbe forgatták, majd egy korsó sört volt nyomtak a kezébe. Hátrahajtotta a fejét

és ivott, a tömeg vadul éljenzett.

Thort nem éppen finoman tették le, nevetve megbotlott egy kicsit, miközben a tömeg ölelte.

- Most pedig elindulunk a győztesek lakomájára – mondta Thornak egy harcos, akit nem ismert, és az Ezüstcsapat tagja volt. Húsos kezével meglapogatta a hátát – Ez a lakoma csakis a harcosoké. Férfiaké. Csatlakozol hozzánk. Fenntartunk egy helyet neked az asztalnál. Ahogy neked és neked is – mondta, miközben Reece, O'Connor és Thor többi barátja felé fordult – Most már férfiaknak számítotok. És csatlakozhattok hozzánk.

Конец ознакомительного фрагмента.

Текст предоставлен ООО «ЛитРес».

Прочитайте эту книгу целиком, [купив полную легальную версию](#) на ЛитРес.

Безопасно оплатить книгу можно банковской картой Visa, MasterCard, Maestro, со счета мобильного телефона, с платежного терминала, в салоне МТС или Связной, через PayPal, WebMoney, Яндекс.Деньги, QIWI Кошелек, бонусными картами или другим удобным Вам способом.